

แม่ของลูก

“แฮปปี้เบิร์ธเดย์ค่ะคุณย่า ขอให้คุณย่ามีความสุขมากๆ สุขภาพแข็งแรง เป็นสาวสวยสองพันปีแบบนี้ตลอดไปนะคะ” เด็กหญิงตัวน้อยวัยสี่ขวบอวยพรเสียงดังเจื้อยแจ้ว โดยมีคุณพ่อเลี้ยงเดี่ยววัยสามสิบตอนต้นที่ทั้งหล่อและสามารถคอยกระซิบบอกรับทออยู่ข้างหู

ความน่ารักของสองพ่อลูกเรียกเสียงหัวเราะและรอยยิ้มจากแขกเหรื่อที่มาร่วมงานแซ่บของศรียดาในคืนนี้ได้เป็นอย่างดี ซึ่งแขกส่วนใหญ่ก็เป็นบรรดาญาติในสายตระกูลและเพื่อนสนิทของเจ้าภาพ

“น่าเอ็นดูจริงๆ โอ้อุ่นหลานย่า” ผู้สูงวัยประคองแก้มของหลานสาวตัวน้อยไว้ด้วยมือทั้งสองข้างแล้วโน้มตัวลงหอมแก้มยุ้ยของเด็กน้อยดังพอด “ยิ่งเห็นหนู ย่าก็ยิ่งคิดถึงคุณพ่อของหนู”

เด็กหญิงที่นั่งอยู่บนตักคุณพ่อได้ยินแล้วขมวดคิ้วมุ่นด้วยความไม่เข้าใจ “คุณพ่อก็นั่งอยู่ตรงนี้ไงคะ ทำไมคุณย่าต้องคิดถึงคุณพ่อด้วย คุณพ่อไม่ได้หายตัวไปไหนสักหน่อย”

ศรียดารู้ตัวว่าเผลอพูดเรื่องที่ไม่ควรให้หลานสาวรับรู้ออกไป ก็ฝืนยิ้มกลบเกลื่อนความเศร้าที่เอ่อล้นอยู่เต็มอก แต่ยังไม่ทันได้

แตกต่างกันอะไร ไออุ่นก็พูดขึ้นมาอีกครั้งด้วยสีหน้าเศร้าสร้อย

“คุณพ่ออยู่กับไออุ่น แต่คุณแม่หายตัวไป ไออุ่นอยากให้
คุณแม่กลับมาหา”

ศิริกรกระซิบวงแขนสอดร่างเลียบบนตักด้วยความสงสาร
จับใจพลางพูดปลอบเหมือนทุกครั้งที่เขาบอกว่า “คุณแม่
ทำงานอยู่ไกลมาก เลยยังมาหาไออุ่นตอนนี้ไม่ได้”

“แล้วเมื่อไหร่คุณแม่จะมาได้คะคุณพ่อขา”

“อีกไม่นานคุณแม่ก็กลับมาค่ะ” คุณพ่อวัยหนุ่มบอกด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวล

“คุณพ่อพูดแบบนี้ตลอด แต่คุณแม่ก็ไม่เห็นกลับมาสักที”
เด็กหญิงทำจมูกย่นใส่คุณพ่อของเธออย่างแสนงอน “ไออุ่นไม่เชื่อ
คุณพ่อแล้ว”

ทุกวันนี้ไออุ่นได้แต่กอดรูปแม่ที่มีอยู่เพียงใบเดียวก่อนนอน
ทุกคืน ตอนที่เธอยังแบเบาะ เรื่องการไม่มีแม่ไม่ปัญหาเท่าไร แต่
พอเข้าโรงเรียนและได้เห็นเพื่อนๆ มีทั้งพ่อและแม่มารับส่ง เด็กหญิง
จึงรู้สึกที่ตัวเอง ‘ขาด’

ใจจริงศิริกรไม่อยากเอารูปของผู้หญิงที่เขาจงเกลียดจงชังให้
ลูกดูเลย แต่เพราะครั้งหนึ่งที่ไออุ่นอายุสามขวบ เธอเป็นไข้หนัก
มากและร้องไห้จะหาแม่ทั้งคืน ปลอบยังไงก็ไม่หยุด เขาจึงจำเป็นต้อง
เอารูปของ ‘ผู้หญิงคนนั้น’ ที่เก็บซุกไว้ในกล่องเก็บของออกมา
ให้ลูกสาวดู เมื่อเห็นหน้าแม่ แม้จะเป็นเพียงแค่รูปถ่าย แต่เด็กหญิง
ก็หยุดร้องไห้ทันทีราวกดปุ่มปิดสวิตช์ นับตั้งแต่วันนั้น ไออุ่นก็รีบร้อน
ให้เขาตามแม่กลับมาหาทุกวัน

“แล้วคุณพ่อจะโทร. ไปบอกให้คุณแม่รีบกลับมาหาไออุ่น
นะคะ”

“สัญญาณะคะ” เด็กหญิงยืนนิ้วก้อยเล็กป้อมมาเกี่ยวก้อย สัญญากับคุณพ่อด้วยรอยยิ้มที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังว่าครั้งนี้ คุณแม่จะกลับมาหาเธอจริงๆ สักที

“สัญญาคะ” รับปากออกไปแล้วก็นึกสะท้อนใจกับคำสัญญาลมๆ แล้งๆ ที่ใช้ปลอบใจลูกสาวไปวันๆ ความจริงการตามหาผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่เรื่องยาก แต่เพราะเขาไม่ยอมทำให้ไออุ่นรู้จักแม่ใจร้ายที่ทิ้งลูกไปตั้งแต่ยังแบเบาะจึงไม่ยอมออกตามหา “ไออุ่นอยู่กับคุณย่าก่อนนะคะ คุณพ่อขอไปห้องน้ำแป๊บหนึ่ง แล้วเดี๋ยวเรากลับบ้านกันดีกว่าแล้ว เดี่ยวพุงนี้หนูตื่นไปโรงเรียนไหมไหว”

“ค่า...” เด็กหญิงตอบรับเสียงใส่พร้อมกับร่างเล็กป้อมของเธอ ถูกลมออกจากตักคุณพ่อแล้ววางลงที่เก้าอี้ว่างข้างตัวคุณย่า

ศรุกรเดินทางไปยังประตูห้องจัดเลี้ยงในโรงแรมหรูเพื่อจะไปห้องน้ำซึ่งอยู่ด้านนอก แต่ยังเดินออกไปไม่พ้นประตู แพรพราวที่มาร่วมมวยพรวันเกิดของศรียุดาในฐานะลูกสาวของเพื่อนสนิทเจ้าภาพ ก็เดินเข้ามาตักหน้ารากับบรอจิงหวนนี้อ่อนแล้ว

“คุณกระเตงไออุ่นไปด้วยทุกที่จนคนคิดว่าแกเป็นลูกคุณจริงๆ กันหมดแล้วนะคะ”

“ไออุ่นเป็นลูกสาวผม” เขาตอบด้วยน้ำเสียงทุ้มหนักแน่นแฝงความไม่พอใจอยู่ในทีที่ถูกพูดใส่หน้าด้วยท่าทีประชดประชันแบบนั้น

“คุณก็รู้อยู่แกใจว่า ‘ไม่ใช่’ ไออุ่นเป็นลูกของน้องชายที่ตายไปแล้วของคุณ ส่วนแม่ก็อาจจะแค่ผู้หญิงรักสนุกไร้ความรับผิดชอบคนนึง ที่พอคลอเคลียแล้วก็ชิงหนีไปสนุกกับผู้ชายอื่นต่อ”

“คุณจะรื้อฟื้นเรื่องนี้ขึ้นมาทำไม” ศรุกรกัดฟันพูดเสียงเบา กลัวไออุ่นมาได้ยิน

“เพื่อให้คุณรู้ตัวว่าคุณกำลังให้ความสำคัญกับไออุ่นจนลืมใช้ชีวิตของตัวเอง ถ้าไม่มีเด็กนั้นสักคน ปานนี้เราสองคนก็อาจจะแต่งงานกันไปแล้ว” จะเรียกว่าแค้นฝังหุ่นก็ได้ เพราะความสัมพันธ์ของเธอกับศิรากรต้องสะดุดลงแบบหวั่นเมื่อเขาจับหลานสาวกำพร้ามาเลี้ยงเมื่อสี่ปีก่อน

“ผมจะใช้ชีวิตยังไงมันก็เรื่องของผม” ชายหนุ่มพยายามระงับอารมณ์ที่กำลังกรุ่นโกรธอย่างเต็มที่ เขาไม่ชอบใจที่แพรวพราวโทษว่าเป็นความผิดของเด็กทั้งที่ความจริงความสัมพันธ์ของเขาและเธอในตอนนั้นไม่ได้มีอะไรก็เลย มันเพิ่งเริ่มต้นจากการแนะนำของผู้ใหญ่เท่านั้น ต่อให้ไม่มีไออุ่นก็ไปกันไม่รอดแน่นอน เพราะออกเดทกันแค่ครั้งเดียว ศิรากรก็รู้แล้วว่าไลฟ์สไตล์ไม่ตรงกัน อีกทั้งทัศนคติบางอย่างของหญิงสาวก็เป็นข้อบกพร่องกว่าที่เขาจะรับได้

“แต่ที่คุณพูดก็ถูก ตอนนี้ผมโฟกัสที่เรื่องของไออุ่นเรื่องเดียวเท่านั้น”

“คุณคิดจะเป็นพ่อเลี้ยงเดี่ยว เลี้ยงเด็กที่ไม่ใช่ลูกของตัวเองคนเดียวไปจนแก่เลยหรือไงคะ”

“ผมก็ไม่ได้คิดจะเป็นโสดไปจนแก่ตายหรอก” เขาแค้นยิ่ง “แต่ถ้าผมจะแต่งงานกับใครสักคน ก็ต้องเป็นคนที่เข้ากับไออุ่นได้ดีที่สำคัญ ผู้หญิงคนนั้นต้องรักไออุ่นมากเท่าที่ผมรักด้วย”

“พนันได้เลยว่าคุณไม่มีวันเจอผู้หญิงแบบนั้น”

“ถ้าฉันผมก็อยู่กับลูกแค่สองคนได้”

แพรวพราวแทบอยากกรี๊ดร้อง หลายครั้งที่เธอพยายามเข้าหาเขา แต่ก็ถูกปิดประตูใส่หน้าทุกครั้ง แต่กระนั้นเธอก็ยังไม่ยอมแพ้ เธอต้องลบคำสบประมาทของบรรดาเพื่อนฝูงในแวดวงไฮโซที่จิกกัดเธอไม่เลืกว่าโดนศิรากรเข็ดใส่ให้ได้

ศิริกรกลับเข้ามาในห้องจัดเลี้ยงอีกครั้งก็พบว่าไออุ่นย้ายจากเก้าอี้ขึ้นไปนั่งหลับอยู่บนตักของศรียุดาเรียบร้อยแล้ว

“เบตหมดแล้วเหรอตัวแสบ เมื่อก็ยังคุ้ยจ้ออยู่เลย” คุณพ่อยังหนุ่มยกตัวลูกสาวที่หลับตาพริ้มน่ารักขึ้นมาอุ้ม “ผมขอพาไออุ่นกลับบ้านก่อนนะครับคุณแม่”

“ไปเถอะ ถ้าวางก็พาหลานไปหาแม่ที่บ้านบ้าง” ศรียุดาแต่งงานใหม่กับนักธุรกิจรุ่นใหญ่เมื่อสิบปีก่อนหลังจากพ่อของศิริกรเสียชีวิตไปได้หลายปี และตอนนี้สนธยา สามีใหม่ของเธอก็กำลังทิ้งร่องและเด่นเพลงดิสโกรำลึกความหลังสมัยยังหนุ่มอยู่บนเวทีอย่างสนุกสนานกับแขกเหรื่อที่มาร่วมงาน

“พูดเหมือนคุณแม่กับคุณลุงสนอยู่ติดบ้าน เดือนหน้าก็จะไปดูแสงเหนือที่ไอซ์แลนด์กันไม่ใช่เหรอครับ” ชายหนุ่มยิ้มพริ้มแล้วโน้มตัวลงหอมแก้มที่ยังตึงเปรี๊ยะเพราะเพิ่งไปร้อยไหมที่เกาหลีมาเมื่อเดือนก่อนของมารดา “แสบปีเบิร์ตเดย์อีกครั้งนะครับคุณแม่ ผู้ไม่ยอมแก่ของผม”

“หยาบคาย อย่ามาพูดคำว่าแก่กับแม่” ศรียุดาตบค้อนแต่พองาม ก่อนจะพูดต่อด้วยสีหน้าจริงจังขึ้น “เมื่อก็แม่เห็นคิมยืนคุ้ยอยู่กับหนูแพรว”

“แค่ทักทายกันตามมารยาทครับ” ชายหนุ่มตอบเสียง เพราะไม่อยากเล่ารายละเอียดของเรื่องที่คุ้ยกัน ซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็กหญิงตัวน้อยที่มีชะตากรรมน่าสงสาร

“หนูแพรวรอคิมมาหลายปีแล้วนะ คิมจะไม่ลองคิดเรื่องแต่งงานดูอีกทีเหรอ” ศรียุดาตะล่อมลูกชาย

“เลิกพยายามได้แล้วครับคุณแม่ ยังไงผมกับแพรวก็ไม่มีทางเข้ากันได้”

“ที่ไม่ยอมเปิดใจให้หนูแพรวสักทีเนี่ยเพราะคิมรักคนอื่นแล้วหรือเปล่า”

“ใช่ครับ ผมมีผู้หญิงที่ผมรักแล้ว” ชายหนุ่มตอบยิ้มๆ

“ใคร ไปแอบคบกันตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมแม่ไม่รู้” ศรียดาตื่นเต้นดีใจ เธออยากให้ลูกชายผู้ทำงานคนนี้แต่งงานมานานแล้ว แต่งกับใครก็ได้ที่เขารัก ไม่จำเป็นต้องเป็นแพรวพราว เธอจะได้หมดห่วงเสียที

“เด็กผู้หญิงคนไหนครับที่ผมรักที่สุด” ศรียากรหอมแก้มเด็กที่หลับตาพริ้มอยู่ในอ้อมกอดอย่างแรงด้วยความมั่นใจวจนไรศรียาครูดผิวบางใสจนเด็กน้อยจิกจี้

“ฮือ...คุณพ่อแกลั่นไอน์” เด็กหญิงส่งเสียงอุ๊อ้อพร้อมกับลิ้มตามขึ้นมาส่งยิ้มสดใสให้คุณพ่อ ไอน์เป็นเด็กเลี้ยงง่ายแบบนี้เสมอ เธอไม่ค่อยงอแงเหมือนเด็กวัยเดียวกันคนอื่น ๆ มีเพียง ‘เรื่องแม่’ เรื่องเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เธอร้องไห้อย่างหนักจนคนเป็นพ่อแทบปลอบไม่ไหว

“เล่นแรงจนลูกตื่นเลยเห็นมั๊ย” หญิงสูงวัยแต่หน้าใสปิ้งส่งสายตาดำหนิลูกชายตัวโตที่ชอบทำตัวร่าเริงกับเป็นเด็กชายซุกซนเวลาอยู่กับลูกสาวตัวน้อย “ดีมากแล้ว รีบพาลูกกลับบ้านไปนอนได้แล้ว”

“ครับคุณแม่” ชายหนุ่มบอกให้ลูกสาวไหว้ลาคุณย่าแล้วอุ้มเจ้าตัวแสบเดินออกไปโดยเลี้ยงที่จะผ่านไปทางโต๊ะที่แพรวพราวนั่งอยู่กับครอบครัว เพราะไม่อยากให้ไอน์เห็นคู่ปรับต่างวัย อะไรที่ส่งผลกระทบทางด้านลบต่อจิตใจของลูก เขาจะไม่พาลูกเหินเข้าไปถึงใกล้เด็ดขาด

ศิรากรปล่อยลูกสาวตัวน้อยที่เพิ่งตื่นเต็มตาให้ลงเดิน เมื่อก้าวออกจากลิฟต์บริเวณชั้นจอดรถ สองพ่อลูกเดินจูงมือกันมาตามปกติ แต่แล้วจู่ๆ เด็กหญิงก็ตะโกนเสียงดังลั่น

“คุณแม่ขา!!!” ไออุ่นสะบัดมือออกจากมือของคุณพ่อที่เกาะกุมอยู่แล้ววิ่งหน้าตั้งไปหาหญิงสาวคนหนึ่งที่กำลังเดินไปที่รถซึ่งจอดอยู่ในช่องถัดไป

“ไออุ่นระวังรถ!!!” ศิรากรใจหายวาบเมื่อเห็นลูกสาววิ่งตัดหน้ารถที่แล่นออกจากโค้งมุมเสาดด้วยความเร็วทั้งที่เป็นลานจอดรถแต่โชคดีที่คนขับรถเบรกทัน เขารีบค้อมศีรษะขอโทษคนขับรถแล้วรีบวิ่งตามลูกไป

“คุณแม่ขา ไออุ่นคิดถึงคุณแม่ที่สุดในโลกเลย” เด็กหญิงวิ่งเข้ามากอดเอวของผู้หญิงที่เธอคิดว่าเป็นแม่ไว้แน่นพลางร้องไห้โฮด้วยความดีใจ “ไออุ่นอยากกอดคุณแม่”

“ฉันไม่ใช่แม่ของหนูนะ” อลิ้นาย่อดตัวลงแล้วจับร่างเล็กให้ถอยห่างออกจากตัวนิดหนึ่ง เมื่อเห็นใบหน้าเปื้อนน้ำตาของเด็กน้อยซัดๆ หญิงสาวก็รู้สึกคุ้นเคยอย่างประหลาด โดยเฉพาะเค้าโครงหน้าและแววตา เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อนแต่นึกไม่ออก

“ใช่ค่ะ ไออุ่นจำคุณแม่ได้ คุณแม่หน้าเหมือนในรูปเปื้อยบเลย”

“ไม่ใช่ค่ะ” อลิ้นาย่อด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนเพื่อไม่ให้เด็กตกใจกลัว “หนูมากับใครคะ คุณพ่อคุณแม่อยู่ที่ไหน” ถามแล้วก็เห็นชายหนุ่มรูปร่างสูงใหญ่คนหนึ่งวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามายกตัวหนูน้อยขึ้นอุ้ม

“ไออุ่นวิ่งมาทำไมลูก คุณพ่อตกใจหมดเลย” ศิรากรกอดลูกสาวไว้แน่น ถ้าเมื่อครูนี้อาณัติรถชนหรือแค่หกหล่นหัวเข้าถลอกเขาคงโกรธตัวเองมากที่ดูแลลูกไม่ดี

“ไออุ่นมาหาคุณแม่ค่ะ”

ชายหนุ่มมองตามปลายนิ้วเล็กป้อมที่ชี้ไปยังหญิงสาวที่ยืนอยู่ห่างกันไม่ถึงสองก้าวแล้วก็ต้องชะงัก

ผู้หญิงคนนั้นหน้าเหมือนแม่ของไออุ่นมาก!

“คุณคือ...” ศิรากรพูดยังไม่ทันจบประโยค เสียงหนักแน่นกดต่ำของผู้ชายคนหนึ่งก็ดังแทรกเข้ามา

“มีปัญหอะไรหรือเปล่าเอ็ง” ศิวภัทรเดินเข้ามาโอบไหล่อลีนาอย่างปกป้องพรางจ้องหน้าศิรากรอย่างไม่ไว้วางใจ

“ไม่มีอะไรค่ะพี่พอล เด็กแค่เข้าใจผิดคิดว่าเอ็งเป็นแม่”

“ถ้าไม่มีอะไรก็ไปกันเถอะ ดึกแล้วเดียวที่บ้านเป็นห่วง” ศิวภัทรเลื่อนมือที่โอบไหล่ของหญิงสาวลงมาที่เอวแล้วดันตัวเธอพาเดินไปขึ้นรถ

“คุณแม่อย่าทิ้งไออุ่นไป ไออุ่นคิดถึงคุณแม่ ไออุ่นอยากกอดคุณแม่ คุณแม่ขาอย่าทิ้งไออุ่น”

เสียงร้องไห้สะอึกสะอื้นอย่างน่าสงสารของเด็กหญิงทำให้อลีนาที่เดินห่างออกไปไกลแล้วอดไม่ได้ที่จะหันกลับไปมอง แต่แล้วสายตาคมกริบของศิรากรที่จ้องสวนกลับมาราวกับเกลียดชังเรอนักหนา ก็ทำให้หญิงสาวต้องรีบหันหน้ากลับไปทันที

“ผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่คุณแม่ของหนูนะไออุ่น” ศิรากรบอกลูกสาวทั้งที่ในใจคิดว่าน่าจะใช่ เพราะใบหน้าของเธอแทบไม่มีอะไรแตกต่างจากแม่ของไออุ่นที่เธอเห็นในรูปถ่ายเลย แต่จะมีประโยชน์อะไรที่จะบอกลูก ในเมื่อผู้หญิงคนนั้นก็ดูเหมือนจะมีผู้ชายคนใหม่แล้ว และไม่แน่ว่าเธออาจจะมีลูกใหม่แล้วด้วยก็ได้

“คุณแม่ขา อย่าทิ้งไออุ่นไป” ไออุ่นมองตามท้ายรถของอลีนาที่แล่นผ่านหน้าไปทั้งน้ำตา

เสียงร้องไห้ของลูกสาวกรีดหัวใจคนเป็นพ่อให้เจ็บปวดอย่างถึงที่สุด และนั่นก็ยิ่งทำให้เขาเกลียดผู้หญิงใจดำที่ทิ้งลูกอายุไม่ถึงเดือนไว้กับศพพ่อที่นัยออร์กคนนั้นมากขึ้นเรื่อยเท่าพันเท่า

อลีนา นั่งเฝ้ายามในรถตลอดทางตั้งแต่ออกจากโรงแรมจนเกือบถึงบ้าน

“เหนื่อยเหวอเอิง” ศิวภัทรที่กำลังขับรถถามด้วยความเกรงใจ เขาขับเธอมาจากออฟฟิศหลังจากที่เธอเพิ่งเลิกประชุมอันยาวนาน ตั้งแต่บ่ายสองโมงถึงสองทุ่มครึ่งเพื่อมาดูห้องจัดเลี้ยงสำหรับงานแต่งงานของเขากับ ‘อันนา’ น้องสาวฝาแฝดของเธอ ตอนแรกเขานัดอันนาเอาไว้ แต่พอใกล้ถึงเวลานัด ว่าที่เจ้าสาวของเขาก็โทร. มาบอกว่าติดธุระด่วนมาไม่ได้ ให้เขาไปรับอลีนามาช่วยดูสถานที่แทน

“เปล่าค่ะ”

“แล้วเป็นอะไร นั่งเฝ้ายามไม่พูดไม่จา” ชายหนุ่มหันมามองใบหน้าสวยหวานของคนข้างตัวด้วยความเป็นห่วงและแอบคิดไม่เชื่อ ว่าถ้าเปลี่ยนตัวเจ้าสาวจากอันนาเป็นอลีนาได้ก็คงดี

“เอ็งคิดถึงเด็กผู้หญิงคนเมื่อกี้ แกร้องให้น่าสงสารมาก ไม่รู้ว่าแม่แกไปไหนนะคะ”

“แต่แปลกนะที่เด็กจำหน้าแม่ตัวเองไม่ได้หรือแม่แกก็คงหน้าเหมือนเอิงมาก” ศิวภัทรพูดแบบไม่ใส่ใจอะไรขณะเลี้ยวรถเข้าสู่หมู่บ้านหมู่บ้านของอลีนา

“เอิงคุ้นหน้าแกมาก หน้าเหมือนใครสักคนที่เคยรู้จัก แต่นึกไม่ออก”

“หน้าเหมือนเอิงไง โดยเฉพาะดวงตากลมโตใสแป้ว ถ้าบอกว่าเป็นลูกเอิงพี่ก็เชื่อ” ศิวภัทรไม่ได้พูดเล่น เขารู้สึกอย่างนั้นจริงๆ

“จะบ้าเหรอพี่พอล เอ็งจะไปแอบมีลูกตอนไหน” ถ้าเป็นน้องสาวฝาแฝดของเธอก็ไม่แน่ เพราะรายนั้นพอเรียนจบมัธยมปลายก็ขอพ่อกับแม่ไปเรียนต่อที่อเมริกา ทั้งที่ฐานะทางบ้านก็เป็นแค่ชนชั้นกลางธรรมดา แต่พ่อกับแม่ก็กัดฟันหาเงินส่งลูกสาวสุดที่รักไปเรียนเมืองนอกจนได้ และด้วยนิสัยรักสนุกถึงขั้นเรียกได้ว่าเป็น ‘ปาร์ตี้เกิร์ล’ ของอันนา ก็ไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจหากเธอจะแอบมีลูกตอนที่เรียนอยู่ต่างประเทศ

ศิวภัทรขับรถมาจอดส่งอลีนาที่หน้าบ้าน เขาขอบคุณเธอที่ไปช่วยดูสถานที่และบอกจะเอาของชั่วคราวงานแต่งงานมาให้ช่วยเหลือ เพราะระยะหลังอันนาไม่สนใจเรื่องงานแต่งงานเลย อ้างว่ายุ่งตลอดทั้งที่เพิ่งลาออกจากงานเมื่อสองเดือนที่แล้ว

หลังจากรถของศิวภัทรขับออกไปไม่ถึงครึ่งนาที รถสปอร์ตหรูป้ายแดงที่ไม่คุ้นตาคันหนึ่งก็แล่นเข้ามาจอดแทนที่ทำให้อลีนาที่กำลังจะปิดประตูบ้านต้องหยุดมองด้วยความแปลกใจ เธอเห็นอันนาลงจากรถคันนั้นแล้วเดินอ้อมมาเคาะกระจกรถด้านคนขับให้ชายหนุ่มที่นั่งอยู่ในรถลดกระจกลงแล้วยื่นหน้าเข้าไปจูบที่แก้มของเขาเพื่อบอกลา ทั้งคู่พูดคุยหัวเราะต่อกระซิกกันอยู่ครู่หนึ่งก่อนที่ชายคนนั้นจะขับรถออกไป

“ผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นใครเอ่ย!” อลีนาถามเสียงแข็งเมื่ออันนาเดินตรงมาที่ประตูบ้านด้วยท่าทีมีความสุขมาก

“เอ็งมาเฝ้าอยู่ตรงนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่” อันนาไม่ได้สะทกสะท้านเลยสักนิดที่พี่สาวฝาแฝดของเธอเห็นพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

“เอ็งถามว่าผู้ชายคนเมื่อกี้เป็นใคร” อลีนาย้าเสียงแข็งขึ้นกว่าเดิม

“เอยรู้ว่าเอ็งฉลาดพอที่จะดูออกว่าอะไรเป็นอะไร”

“เดือนหน้าก็จะแต่งงานอยู่แล้ว ทำไมยังทำตัวแบบนี้อยู่อีก!”
อลีนาโกรธจนเลือดขึ้นหน้า แต่ทำงานเธอก็เหนื่อยจะตายอยู่แล้ว ยัง
จะต้องมาวิ่งวุ่นจัดการเรื่องงานแต่งงานให้น้องสาวแทบทุกอย่างอีก
เหลืออยู่อย่างเดียวที่เธอยังไม่ได้ทำให้ก็คือไปลองชุดแต่งงานแทน
เท่านั้น “ถ้าพี่พอรู้เข้าจะรู้สึกยังไง คิดบ้างมั๊ย”

“จะรู้สึกยังไงก็ช่าง” อันนาไหวไหล่อย่างไม่แคร์แล้วเดินหนี
เข้าบ้าน

“นี่เอย! ทำไมพูดแบบนี้” อลีนูปิดประตูบ้านเสียงดังปังแล้ว
วิ่งตามอันนาเข้าไปในห้องโถงอย่างหัวเสียกับความเอาแต่ใจ
ตัวเองแบบสุดโต่งของน้องสาว

“เอยไม่ยากแต่งงานกับพี่พอลแล้ว เอ็งแต่งงานที่ได้มั๊ย”
อันนาบอกหน้าตาเฉย

“ที่พูดออกมาแบบนี้บ้าหรือเมา!”

“เอยรู้ว่าพี่พอลยังมีใจให้เอ็งอยู่”

“แต่เอ็งไม่ได้ชอบเขา ไม่ได้ชอบเลยแม้แต่นิดเดียว” อลีนาย้ำ
เสียงหนัก ผู้ชายโหลหลายใจแบบนั้นไม่เคยอยู่ในสายตาเธอเลย

“สรุปว่าเอ็งจะไม่แต่งงานกับพี่พอลแทนเอยใช่มั๊ย”

“มันไม่ใช่เรื่องที่จะทำแทนกันได้”

“ถ้าฉันก็ไม่ต้องมายุ่งนะถ้าเอยจะทำอะไร”

“จะทำอะไร!”

“ยกเลิกงานแต่งงาน” พุดจบอันนาก็สะบัดหน้าเดินหนีขึ้น
ชั้นสองโดยไม่สนใจที่จะหยุดตอบคำถามของมารดาที่เดินสวนลงมา
ในชุดนอนและโรลม้วนผมเต็มศีรษะ

“ทะเลาะอะไรกันอีกแล้วเอิง เสียงดังขึ้นไปถึงข้างบน ดินะที่

พ่อไม่ตื่นขึ้นมามากอีกคน” พรกมลถอนใจอย่างไม่พอใจ “แม่บอกก็ครั้งแล้วว่าย่าฆ่าตัวใจเอย”

“แม่สปอยล์เอยจนนิสัยเสียหมดแล้ว เลิกได้แล้วค่ะแม่”

อรรณาได้รับการประคบประหงมราวไขในหินเพราะเป็นลึ้นหัวใจรั่วตั้งแต่แรกเกิด เธอต้องผ่าตัดใหญ่ถึงสองครั้งตอนอายุหนึ่งขวบและตอนอายุสิบสี่ ถึงแม้นตอนนี้เธอจะแข็งแรงเป็นปกติดีแล้ว แต่พ่อกับแม่ก็ยังเคยชินกับการเอาอกเอาใจลูกสาวที่เกิดมาพร้อมกับความไม่สมบูรณ์ของร่างกายอยู่เหมือนเดิม

“เอ็งก็รู้ว่าเอยไม่แข็งแรง แม่ไม่อยากจะให้มีเรื่องกระทบกระเทือนจิตใจเอย”

“เอยแข็งแรงดีแล้วค่ะแม่ ไม่เป็นอะไรแล้ว” ทุกวันนี้เธอใช้ชีวิตเต็มที่มาก ทั้งเที่ยว ทั้งดื่ม และเข้าฟิตเนสออกกำลังกายอย่างหนักหน่วงเพื่อรักษารูปร่างให้คงที่ เพราะเธอเชื่อมั่นอย่างแรงกล้าว่าความสุขและความเชิดชวี่เป็นจุดเด่นของตัวเอง และสิ่งนี้จะนำพาเธอไปพบกับผู้ชายดีๆ เพื่อที่จะได้ยกระดับฐานะตัวเองให้ดีขึ้น

“แต่เอ็งเป็นพี่ ยังไงก็ต้องยอมน้อง”

“เกิดก่อนแค่สามวินาที ต้องยอมไปตลอดชีวิตเลยหรอคะ ไม่ยุติธรรมเลย” อลิษาแอบกลอกตามองบน ถ้ารู้ว่าเป็นพี่แล้วต้องยอมน้องแบบไร้เหตุผลแบบนี้ เธอจะไม่ยอมให้หมอดึงตัวออกมาจากห้องแม่ก่อนเด็ดขาด

“เอาน่า ไม่ว่าจะกี่วินาทีก็ถือว่าเป็นพี่ทั้งนั้น” พรกมลบอกด้วยน้ำเสียงที่อ่อนลงแล้วเข้าไปกอดแขนอลิษาชี้ชวนให้ดูรูปถ่ายสมัยที่เธอและอรรณาเป็นเด็กในช่วงวัยต่างๆ ตั้งแต่แรกคลอดจนถึงปัจจุบัน ซึ่งใส่กรอบแขวนประดับไว้เต็มผนังห้องรับแขก “เอ็งดูสิ ตอนเป็นเด็กเอ็งกับเอยรักกันจะตาย ถ้ายู้งกอดกันกลมแทบทุกรูปเลย

เห็นมั๊ย โตแล้วก็อย่าทะเลาะกันเลยนะ”

อลีนามองรูปของตัวเองและน้องสาวฝาแฝดในวัยต่างๆ แล้วมาสะดุดที่รูปตอนทั้งคู่อายุสี่ขวบ รูปนี้ทำให้เธอนึกถึงใบหน้าเพื่อนน้ำตาของเด็กหญิงตัวน้อยที่เจอในลานจอดรถของโรงแรมขึ้นมาทันที เด็กคนนั้นหน้าเหมือนเธอกับอันนาในวัยสี่ขวบมาราวกับไขกอกออกมาจากพิมพ์เดียวกัน!

ศรียกรหยาบกรบรูปของหญิงสาววัยประมาณยี่สิบปีที่

กำลังเปิดดอกเสื้อชุดคนไข้ของโรงพยาบาลแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา เพื่อให้คนมารักษาในอ้อมกอด ออกจากมือของไออุ่นที่ร้องไห้หาแม่อยู่นานเกือบสามชั่วโมงกระทั่งหลับไปเมื่อสักครู่ รูปนี้เป็นรูปที่ ‘เปรมอนันต์’ น้องชายของเขาถ่ายภรรยาและลูกสาวในวัยแรกคลอดเก็บไว้ขณะที่ยังอยู่โรงพยาบาล

เมื่อย้อนคิดถึงเหตุการณ์เมื่อสี่ปีก่อน ชายหนุ่มก็ทั้งโกรธตัวเองทั้งเสียใจ เพราะกว่าจะรู้ว่าน้องชายที่เรียกได้ว่าเป็น ‘เด็กเนิร์ด’ ที่ไปเรียนต่อต่างประเทศตั้งแต่เรียนจบชั้นมัธยมปลายมีความสัมพันธ์กับเพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยจนมีลูกด้วยกันก็คือวันที่น้องชายของเขาได้จากไปแล้ว

ศรียกรยังจำวันที่คุณป้าเจ้าของห้องแบ่งเช่าในนิวยอร์กโทรมาบอกว่าเปรมอนันต์ถูกยิงได้รับบาดเจ็บสาหัสได้ดี วันนั้นเขารีบจองตัวเครื่องบินเที่ยวที่เร็วที่สุด แต่กว่าจะไปถึง น้องชายของเขาก็เสียชีวิตแล้ว

คุณป้าเล่าให้ฟังว่า หลังจากภรรยาของเปรมอนันต์คลอดลูกสาวได้ราวสามสัปดาห์ก็เริ่มออกเที่ยวกลางคืนจนทั้งคู่ทะเลาะกันเสียงดังหลายครั้ง และครั้งหลังสุด เปรมอนันต์เอาไออุ่นไปฝากไว้

กับคุณป้าเพื่อจะออกไปตามภรรยาที่ไม่กลับบ้านมาสามวันแล้ว แต่ก็โชคร้ายถูกคู่เดดของภรรยาซึ่งเป็นแก๊งผู้มีอิทธิพลในเมืองรุมทำร้ายจนได้รับบาดเจ็บสาหัส และไปเสียชีวิตที่โรงพยาบาลในเวลาต่อมา ตำรวจนิวยอร์กปิดคดีอย่างรวดเร็วด้วยการสรุปว่าเป็นการทะเลาะวิวาทและจับอันธพาลผิวสีสองคนเข้าคุก ซึ่งคุณก็รู้ว่าเป็นการรับผิดชอบแทนหัวหน้าแก๊ง ส่วนแม่ของไออุ่นหายตัวไปตั้งแต่วันนั้น

“คุณแม่ขา กอดไออุ่นหน่อย”

เสียงละเมอเศร้าสร้อยของเด็กหญิงทำให้ศรัทธาต้องรีบวางกรอบรูปในมือลงแล้วขยับตัวจากท่านั่งพิงหัวเตียงลงนอนกอดลูกสาวไว้แนบอก ถึงแม้เธอจะเป็นแค่หลาน แต่เขาก็เลี้ยงดูเธอด้วยตัวเองมาตั้งแต่อายุน้อยไม่ถึงหนึ่งเดือนเต็ม ถ้าถามว่ารักมากแค่ไหน เขาก็ตอบเลยว่า ‘รักมากกว่าชีวิต’ และเขาจะไม่ยอมให้เธอต้องเสียใจเพราะแม่ใจร้ายอย่างผู้หญิงคนนั้นอีกเด็ดขาด

“คุณพ่อจะกอดหนูเองนะ” ศรัทธาจับที่หน้าผากของเด็กหญิงด้วยความรักและสงสารจับใจ เขาได้แต่หวังว่าพรุ่งนี้เข้าพอดีนขึ้นมา ไออุ่นจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้นในคืนนี้

ลืมว่าเจอแม่ใจร้ายที่ชาตินี้ไม่ควรมาเจอกันอีก!

2

เอาตัวไปพัวพัน

อลีนานอนไม่หลับทั้งคืนเพราะพอหลับตาก็เห็นแต่ภาพ
ใบหน้าของเด็กหญิงตัวน้อยที่ร้องไห้สะอึกสะอื้นและเรียกเธอว่า
‘แม่’ อย่างน่าสงสาร หญิงสาวจะไม่ติดใจเลย หากเด็กคนนั้นไม่ได้
หน้าเหมือนเธอกับอันนาในวัยเด็กกรวกับโคลนนิ่งขนาดนั้น

“คนเราจะหน้าเหมือนกันได้ขนาดนั้นเลยหรอ” อลีนาคิดตัว
ออกจากเตียงนอนแล้วพุ่งไปเปิดโน้ตบุ๊กที่ตั้งอยู่บนโต๊ะทำงานมุม
ห้องเพื่อเชิรชหา ‘คนหน้าเหมือน’ ซึ่งก็พบว่าบนโลกนี้มีคนหน้า
เหมือนกันราวกับฝาแฝดทั้งที่ไม่ได้เป็นญาติพี่น้องกันทั้งในเมืองไทย
และต่างประเทศมากมายเช่น พี่ตูนชินเจิ้น

หญิงสาวเกือบจะทำให้ปล่อยวางได้แล้วถ้าไม่เชิรชไปเจอ
นักแสดงหลายคนที่มีโพสต์รูปเปรียบเทียบรูปของตัวเองกับรูปของลูก
ในช่วงอายุที่เท่ากันลงในเฟซบุ๊กและอินสตาแกรม แม่ลูกหรือพ่อลูก
แทบทุกคู่ล้วนมีใบหน้าเหมือนกันมากชนิดที่ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอุ้ม
ผิดคนออกจากโรงพยาบาล

“อาจจะแค่บังเอิญหน้าเหมือนกันก็ได้มั้ง ไม่น่ามีอะไร
เกี่ยวข้องกัน” ร่างบางในชุดนอนแบบเสื้อยืดแขนยาวเข้าคู่กับ

กางเกงขายาวผ้าซาตินสีฟ้าสดใส บ่นถึงงานปะปิดโน้ตบุ๊กแล้วเดินกลับไปทิ้งตัวลงนอนบนเตียงตามเดิม แต่เพียงเสี้ยววินาทีที่คิดถึงตัวลุกขึ้นมาอีกครั้งเพราะคิดถึงอะไรบางอย่างขึ้นมาได้ “เออ!”

อลีนากระโดดลงจากเตียงแล้วรีบวิ่งไปหาอันนาที่นอนอยู่ในห้องติดกันโดยไม่สนใจว่าตอนนี้เพิ่งตีห้า

“ตื่นขึ้นมาคุยกันเดี๋ยวนี้เลยนะเออ” อลีนาเขย่าร่างของคนนอนหลับอยู่ได้ผ้าห่มอย่างแรง จนคนถูกปลุกลุกขึ้นมาโวยเสียงดัง ทั้งที่ยังงัวเงีย

“มีอะไร คนจะนอน”

“ตอนไปเรียนที่อเมริกาเออมีลูกใช้มัย แล้วตอนนี้เด็กคนนั้นอยู่ที่ไหน!” เคยมีคนไทยที่โน่นส่งรูปอันนาตอนตั้งท้องมาให้ดู ตอนนั้นเธอถามอันนาแล้ว ซึ่งได้รับคำตอบว่าแค่อ้วนขึ้นเท่านั้น แต่ตอนนี้เธอเริ่มไม่แน่ใจแล้วว่าลูกหลอกหรือเปล่า

“ลูกเลิกอะไรที่ไหน ไม่มี!” คนงัวเงียตาสว่างขึ้นมาทันที เธอเคยทะเลาะกับอลีนามาแล้วครั้งหนึ่งเรื่องท้องหรือไม่ท้อง ตอนนั้นกว่าจะโกหกให้พี่สาวเชื่อว่าไม่ท้องได้ก็แทบแย่ ไม่คิดว่าเหตุการณ์ผ่านไปตั้งหลายปีแล้วอลีนาจะขุดขึ้นมาถามอีก

“เอ็งเพิ่งเจอเด็กผู้หญิงที่หน้าตาเหมือนเราสองคนตอนเด็กๆ มาก”

“แล้วไง? หน้าตาเหมือนเราสองคนแล้วทำไมต้องเป็นลูกเออทำไมไม่เป็นลูกเอ็ง”

“เพราะเอ็งไม่เคยท้อง แต่เออเคย!” อลีนาได้กลับเสียงดังอย่างมีอารมณ์ เธอรู้ว่าอันนากำลังตั้งใจกว่นประสาทเพื่อเบี่ยงเบนความสงสัยของเธอ อากาแบบนี้นั่นคือพิรุณชัดๆ

“เบาๆ สิ เดี่ยวพ่อกับแม่ก็ได้ตื่นหรอก” อันนากลัวพ่อกับแม่

ที่นอนอยู่ห้องฝั่งตรงข้ามตื่นมาได้ยินแล้วจะเป็นเรื่องใหญ่ ถึงแม้พ่อกับแม่จะรักและตามใจเธอมาก แต่เรื่องนี้ก็เป็นความผิดร้ายแรงที่พ่อกับแม่คงทำใจยอมรับได้ยาก แค่เธอหนีความผิดเรื่องเปรมอนันต์แล้วกลับมาเมืองไทยก่อนเรียนจบเพียงแค่นี้พอ พวกท่านก็ผิดหวังมากพอแล้ว

“ถ้าไม่อยากให้พ่อกับแม่รู้เรื่องกับอกความจริงมา” อลิษาคาดคั้นเสียงแข็ง “ตอนนั้นที่เอยกกลับมาเมืองไทยทั้งที่อีกปีเดียวก็จะเรียนจบ มันเกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่”

“มันไม่ได้มีอะไรเกิดขึ้นทั้งนั้น เอยบอกแล้วไงว่าเอยส่งสารพ่อกับแม่ที่ต้องหาเงินส่งให้เอยปีละเป็นล้าน” อันนาทั้งตัวลงนอนแล้วดึงผ้าห่มมาคลุมโปงราวกับต้องการหลีกหนีอดีต ซึ่งเปรียบเสมือนฝันร้ายที่ตามมาหลอกหลอน ตอนนี้เธอมีอนาคตที่สดใสรออยู่ เธอกำลังเดทกับผู้ชายที่ทั้งหล่อทั้งรวยอย่างมาร์ช เธอจะไม่ยอมให้ความผิดพลาดในอดีตมาทำลายชีวิตเธอเด็ดขาด

ขนาดศิวภัทรที่กำลังจะแต่งงานกัน เธอยังคิดจะบอกเลิก แล้วเรื่องอะไรจะต้องแค้นเด็กที่ไม่ได้ตั้งใจให้เกิดด้วย วันที่เปรมอนันต์เสียชีวิต เธอไม่สนใจด้วยซ้ำว่าลูกสาวจะอยู่อย่างไรในมหานครที่ไร้ญาติขาดมิตร จะมีคนมารับไปเลี้ยงดูหรือเปล่า หรือจะถูกทิ้งให้เป็นเด็กเร่ร่อนในนियอร์ค

“ถ้าเอยไม่ยอมบอก เองก็จะไปถามจากเพื่อนร่วมรุ่นของเอยทุกคน ต้องมีคนรู้เรื่องนี้บ้างแหละ”

คราวนี้อันนาลูกพรวดพรวดขึ้นทันทีเพราะรู้ว่าพี่สาวไม่ได้พูดอย่างอลิษาพูดจริงทำจริงเสมอ ลงว่าเธอสงสัยเรื่องเด็กคนนั้นเธอก็จะต้องตามสืบจนกว่าจะรู้ความจริง ทางเดียวที่จะหยุดอลิษาได้ก็คือบอกทุกอย่างที่อลิษาอยากรู้ เพราะถ้าเธอเล่าเอง จะเล่า

ยังงี้ก็ได้ แต่ถ้าให้คนอื่นเล่า รับรองว่าความเหลวแหลกสมัยอยู่นิวยอร์กก็ต้องถูกแฉหมดเปลือกแน่ โดยเฉพาะการตายของเปรม-อนันต์ ถึงแม้เธอจะไม่ได้เป็นคนลงมือฆ่าเขา แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าเธอคือสาเหตุที่ทำให้เขาต้องตายอย่างน่าเวทนา

“เอ่ยยอมบอกก็ได้”

“เอ็งขอความจริงนะ” อลิ้นาटकค

“ถ้าไม่เชื่อใจกัน เอยก็จะไม่เล่า” อันนาแกลังทำเป็นน้อยใจ

“เล่ามา อย่าลืลา”

“ตอนเรียนอยู่ปีสาม เอยไปปาร์ตีวันเกิดเพื่อน วันนั้นเอยถูกเพื่อนนักเรียนไทยคนนึงมอมเหล้า แล้วเขาก็...” อันนาทำเป็นหยุดปีบน้ำตาเรียกความสงสารเมื่อเล่ามาถึงตรงนี้ และก็ได้ผลตามคาด เธอเห็นอลิณาชักสีหน้าไม่พอใจมาก

“เลว!”

“เอยก็ไม่คิดว่าเขาจะทำกับเอยแบบนั้น” อันนาปาดน้ำตาแล้วตีหน้าเศร้าเล่าความเท็จต่อไป “หลังจากคืนนั้นเอยก็ท้อง พอเอยคลอดเขาก็มาแย่งลูกไปจากเอย เอยไม่ยอมให้ลูกเขาก็ทำร้ายทุบตีเอย แล้วยังขู่ไม่ให้เอยไปยุ่งกับลูกอีก”

“ลูกเอยเป็นผู้หญิงใช้มั้ย”

“อ้อ” อันนาเลือกที่จะไม่โกหกเรื่องนี้เพราะรู้ว่าอลิณาคงไม่เชื่อเนื่องจากภาพของเด็กผู้หญิงคนนั้นยังติดตา ตรึงใจเธออยู่ โกหกไปเดี๋ยวก็ถูกคาดคั้นเอาความจริงจนได้

“เกิดเรื่องขนาดนี้ทำไมเอยไม่บอกคนที่บ้านเลย” เพราะน้ำตาที่ไหลออกมาไม่ขาดสายทำให้อลิณาหลงเชื่อทุกคำพูดของน้องสาวอย่างสนิทใจ

“เอยไม่อยากจะพอกับแม่เสียใจ แล้วก็ไม่อยากให้เอยผิดหวัง

ในตัวเลยทีเดียว” อันนาร้องไห้ น้ำตาไหลพรากราวกับสิ่งได้ หากเป็นนักแสดง รับรองว่าเธอต้องกวาดรางวัลจากทุกสถาบันแน่นอน

“ไม่เป็นไรนะเออ เรื่องมันผ่านไปแล้ว” อลีนาบีบมือปลอบใจน้องสาว ถึงแม้จะทะเลาะกันเป็นประจำ แต่ลึกๆ แล้วทั้งคู่ก็รักกันมาก “ตอนนี้เออแค่บอกเอ็งมาว่าพ่อเด็กเป็นใคร บ้านอยู่ที่ไหน”

“เขาชื่อ เปรมอนันต์ นรเศรษฐ์ธาดา” อันนายอมบอกชื่อและนามสกุลจริง เพราะคิดว่าเปรมอนันต์ตายแล้ว อีกอย่าง เธอก็คิดว่าเขาเป็นแค่ นักศึกษาทุนฐานะปานกลาง คงไม่มีข้อมูลให้เชิร์ชหาตามอินเทอร์เน็ตทั่วไป ยากที่อลีนาจะตามหาเจอ

เมื่อได้ข้อมูลที่ต้องการแล้ว อลีนาก็ก๊วักกลับห้องตัวเอง หยิบสวาค์คอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กมาเปิดแล้วเข้ากูเกิลเชิร์ชหาชื่อ ‘เปรมอนันต์ นรเศรษฐ์ธาดา’ แต่รูปภาพที่ปรากฏขึ้นบนหน้าจอเกือบทั้งหมดกลับเป็นรูปของชายหนุ่มอีกคนที่มีนามสกุลเดียวกัน

‘ศิรากร นรเศรษฐ์ธาดา’ ผู้ชายที่แสดงตัวว่าเป็นพ่อของเด็กหญิงผู้นำสงสารคนนั้น!

ตามประวัติที่ระบุไว้ในเว็บไซต์ ศิรากรเป็นพี่ชายของเปรมอนันต์ อีกทั้งยังเป็นเจ้าของบริษัทค้าปลีกและพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ใหญ่ที่สุดในประเทศไทยอีกด้วย ศูนย์การค้าชั้นนำหลายแห่งใจกลางกรุงเทพมหานครก็เป็นของเขา และล่าสุดก็เพิ่งเปิดโครงการพัฒนาพื้นที่เชิงพาณิชย์กรรมแบบผสมริมแม่น้ำเจ้าพระยาที่จะกลายเป็นสัญลักษณ์แห่งใหม่ของกรุงเทพมหานคร ซึ่งโครงการนี้ใช้เงินลงทุนสูงที่สุดในประวัติศาสตร์การลงทุนด้านอสังหาริมทรัพย์ในประเทศไทย

“โหย...รวยเวอร์” อลีนาคลิกอ่านข่าวในแวดวงธุรกิจของตระกูล ‘นรเศรษฐ์ธาดา’ ไปเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ได้ข้อมูลอะไรเกี่ยวกับ

เปรมอนันต์เลย มีแต่ข่าวของศิริกรเต็มไปหมด

นอกจากศิริกรจะได้ชื่อว่าเป็นเจ้าพ่อสังหาริมทรัพย์ที่
เขี่ยวลาที่ดินแล้ว เขายังได้รับตำแหน่ง ‘Single Dad’ ที่เนื้อหอมที่สุด
อีกด้วย มีหญิงสาวมากมายที่เข้าคิวรอขอเป็นแม่ให้ลูกสาวตัวน้อย
ของเขา

“ศิริกรเป็นพ่อของเด็กคนนั้นหรือ หรือว่าเด็กคนนั้นจะไม่ใช้
ลูกเอย” หญิงสาวครุ่นคิดอย่างไม่แน่ใจ “แต่เขาก็เป็นพี่ชายของ
เปรมอนันต์ เขาอาจจะรับเลี้ยงลูกให้น้องชายก็ได้มั้ง”

อลีนาละมือจากแป้นคีย์บอร์ดแล้วเอื้อมไปหยิบกระดาษโน้ต
กับปากกามาจดที่อยู่ทั้งที่บ้านและที่ทำงานของศิริกรเอาไว้เพื่อจะ
ไปสืบต่อให้รู้แน่ชัดว่าเด็กผู้หญิงคนนั้นใช้ลูกของน้องสาวเธอหรือไม่
ถ้าใช่ เธอคงปล่อยให้หลานสาวมีชีวิตอยู่อย่างว่าเหวและโยยหา
ความรักจากแม่แบบนั้นต่อไปไม่ได้

ศิริกรยกถ้วยไข่ตุ๋นนมสดทอปปิงด้วยกึ่งตัวโต ซึ่งเป็น
ของโปรดของไออุ่นที่เขาต้องลงมือทำด้วยตัวเองเกือบทุกเช้ามาวาง
บนโต๊ะอาหาร เป็นจังหวะเดียวกับที่พี่เลี้ยงวัยสี่สิบปีจูงเด็กหญิงใน
ชุดนักเรียนชั้นอนุบาลเข้ามาพอดี ชายหนุ่มปลดผ้ากันเปื้อนสีน้ำตาล
เข้มที่สวมทับอยู่บนเสื้อเชิ้ตแขนยาวสีขาวออกมาวางไว้ที่มุมโต๊ะ
แล้วเดินไปอุ้มลูกสาวตัวน้อยมานั่งบนเก้าอี้สำหรับเด็กซึ่งเป็นที่นั่ง
ประจำของเธอ

“พุงนี้เปลี่ยนเมนูเป็นข้าวผัดแฮมอนต์มั้ยะคะ” ศิริกรถาม
พลางหยิบแป้งหิวผสมสีชมพูอันเล็กที่พี่เลี้ยงวางไว้ให้ขึ้นมาหิวผสมให้
ลูกสาวเพื่อเตรียมตักเปียให้เหมือนทุกเช้า

“ไม่เอาค่ะ ไออุ่นจะทานไข่ตุ๋น”

“ทานแต่ไข่ตุ๋นทุกวันเดี๋ยวก็เบื่อแย่”

“ไม่เบื่อค่ะ คุณพ่อทำอร่อย”

คนเป็นพ่อยิ้มพราวเมื่อเห็นลูกสาวชอบอาหารที่เขาทำ “ถ้าไออุ่นไม่เบื่อ คุณพ่อก็จะทำให้ทานทุกวันเลย”

“คุณพ่อขา...” เด็กหญิงเรียกเสียงอ่อยแล้วเงยหน้าขึ้นสบตา กับคุณพ่อของเธอแวบหนึ่งเหมือนมีความลังเลใจอะไรบางอย่าง แล้วก้มหน้าลงมองซามไข่ตุ๋นตรงหน้าตามเดิม

“ว่าไงคะ” ชายหนุ่มขานรับน้ำเสียงอ่อนโยนพร้อมกับส่งยิ้มอบอุ่นให้เด็กน้อย ในขณะที่มือก็ยังคงสละวนอยู่กับการถักเปีย เมื่อเสร็จข้างหนึ่งแล้วจึงย้ายไปถักอีกข้าง

“ไออุ่นอยากไปหาคุณแม่”

มือใหญ่ที่กำลังจะติดกับรูปตัวการ์ตูนที่หางเปียสะกิดไปนิดหนึ่ง เขานึกว่าลูกจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อคืนนี้แล้ว แต่เธอไม่ลืม “ไออุ่นไม่ได้อยากอยู่กับคุณพ่อแล้วหรือคะ” เขาแก้มก้มถามกลัวหัวเราะ ทั้งที่ในใจเจ็บแปลบ

“ไออุ่นอยากให้คุณแม่ไปส่งที่โรงเรียนค่ะ”

“คุณพ่อก็ไปส่งหนูทุกวันแล้วไงคะ”

“ไออุ่นอยากให้คุณพ่อกับคุณแม่ไปด้วยกันเหมือนคุณพ่อคุณแม่ของน้ำหอม” เด็กหญิงบอกน้ำเสียงเศร้าสร้อย จริงอยู่ที่เพื่อนในโรงเรียนไม่ได้มีพ่อแม่ไปส่งพร้อมหน้ากันทุกคน แต่น้ำหอม ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทที่สุดของเธอมักมีพ่อแม่ที่สละเวลามาหาความสุขให้เธอ และเมื่อแม่ความรักมาถึงเธอด้วย นั่นยิ่งทำให้ไออุ่นอยากมีแม่เป็นของตัวเอง

ศรัทธาติดกับที่หางเปียทั้งสองข้างให้ลูกสาวเสร็จแล้วจึงนั่งลง ที่เก้าอี้ว่างข้างกันก่อนจะเงยเปลี่ยนเรื่องคุย “รีบทานไข่ตุ๋นให้หมด

เร็วเข้า เดี่ยวไปโรงเรียนแล้วอดเล่นเครื่องเล่นในสนามเด็กเล่นกับ
น้ำหอมนะ”

เด็กหญิงตกใจตื้นเข้าปากได้สองคำก็วางซ้อนแล้วหันมามอง
สบตากับคุณพ่อของเธอด้วยแววตาหม่นหมองอีกครั้ง “เมื่อคืนนี้
ทำไมคุณแม่ต้องหนีไอลูนไปด้วย คุณแม่ไม่รักไอลูนหรอกคะ”

ความสะเทือนใจพุ่งขึ้นมาจากอกจนชายหนุ่มต้องบังคับเสียง
ตัวเองไม่ให้สั่น “ผู้หญิงที่ไอลูนเจอเมื่อคืนนี้แค่หน้าเหมือนคุณแม่
แต่ไม่ใช่คุณแม่นะคะ”

ไอลูนรับฟังด้วยสีหน้าผิดหวังอย่างรุนแรง แต่ก็ไม่ได้ร้องไห้
งอแงเหมือนเมื่อคืน มีเพียงดวงตากลมใสเท่านั้นที่ฉายแววหม่น-
หมองออกมาอย่างเปิดเผย เพียงเท่านั้นก็ทำให้คนเป็นพ่อรู้แล้วว่า
ลูกสาวกำลังเจ็บปวดเสียใจมากแค่ไหน

ยิ่งคิดคริการก็ยิ่งโกรธผู้หญิงคนนั้น ผู้หญิงที่เป็นต้นเหตุให้
น้องชายของเขาต้องตาย และตอนนี้เธอก็ได้ทำลายความสุขที่เคยมี
ของไอลูนอีกคน ความสุขที่เขาพยายามเติมเต็มให้หลานกำพร้ามา
ตลอดสี่ปีเต็มถูกทำลายลงด้วยเวลาเพียงหนึ่งนาทีที่ผู้หญิงคนนั้น
ก้าวเข้ามา

คริการใช้เวลาหลอกหลอไอลูนให้กินไข่ตุ๋น ขนมปังปิ้งครึ่งแผ่น
และนมสดอีกหนึ่งแก้วอยู่นานเกือบครึ่งชั่วโมงกว่าจะหมด จากนั้น
จึงเดินจูงมือกันมาขึ้นรถสปอร์ตหรูสีดำวาวที่คนขับรถนำมาจอดไว้
ให้ที่หน้าตึก

ปกติแล้วชายหนุ่มจะขับรถด้วยตัวเองเป็นส่วนใหญ่เพื่อความ
คล่องตัวและเพื่อความเป็นส่วนตัว ยกเว้นเวลาที่ต้องพาไอลูนไป
โรงพยาบาลเท่านั้นที่จะต้องมีคนขับรถให้และต้องมีพี่เลี้ยงไปช่วย
ด้วย เพราะเด็กหญิงกลัวการไปหาหมอมาก ยิ่งถ้ารู้ว่าหมอจะฉีดยา

หรือเจาะสายน้ำเกลือให้ เธอจะร้องไห้จนโรงพยาบาลแทบแตก เรียกได้ว่าลูกป่วยแต่ละครั้งนี่คืองานช้างสำหรับคนเป็นพ่อเลยทีเดียว เพราะเธอจะอแง ไม่ยอมกินข้าว ไม่ยอมกินยาและร้องไห้หาแม่ตลอดเวลา และเหมือนสวรรค์กลับแกล้ง เพราะไออุ่นป่วยบ่อยมาก ต้องเข้าโรงพยาบาลเป็นว่าเล่น ทั้งที่เขาคูแลประคบประหงมเป็นอย่างดี

ทันทีที่รถของศิริกรขับพ้นประตูรั้วอัลลอยบานใหญ่ ออกมา อลิษาที่ซุ่มอยู่มุมหนึ่งก็รีบเก็บกล้องส่องทางไกลที่ใช้แอบส่องเข้าไปในบ้านเข้ากระเป๋าทือ แล้ววิ่งขึ้นรถของตัวที่จอดแอบไว้ หลังพุ่มไม้แล้วขับตามออกไป โดยทิ้งระยะห่างพอสมควรเพื่อไม่ให้เป็นที่สงสัย แต่ก็ไม้อาจรอดพ้นสายตาของคนช่างสังเกตอย่างศิริกรไปได้

ชายหนุ่มเริ่มแน่ใจว่าถูกสะกดรอยตามเมื่อมาถึงทางแยกก่อนถึงโรงเรียนของไออุ่นราวหนึ่งกิโลเมตรซึ่งไม่มีจุดให้กลับรถหนี จึงจำเป็นต้องขับต่อไปให้เร็วที่สุด เพื่อส่งไออุ่นเข้าโรงเรียนอย่างปลอดภัย เนื่องจากเขาไม่รู้ว่าคนที่สะกดรอยตามมาจะเป็นศัตรูทางธุรกิจหรือฝ่ายไหนกันแน่

ศิริกรจอดรถที่หน้าโรงเรียนแล้วอุ้มไออุ่นเข้าไปส่งในโรงเรียนอย่างรวดเร็ว อลิษายากตามเข้าไป แต่ติดที่ว่าคนที่จะไปส่งเด็กในโรงเรียนได้ต้องเป็นผู้ที่มีบัตรผู้ปกครอง ซึ่งทางโรงเรียนเป็นผู้ออกให้เท่านั้น จึงทำได้แค่เฝ้าสังเกตการณ์อยู่ด้านนอก แต่เท่าที่เธอเฝ้าติดตามมาตั้งแต่เช้า ก็พอเดาได้ว่าศิริกรรักและดูแลหลานสาวของเธอเป็นอย่างดี

ศิริกรส่งไออุ่นจนถึงมือครูประจำชั้น ก่อนกลับเขาได้กำชับ

กับครูให้ช่วยดูแลไออนุ่นเป็นพิเศษ ซึ่งระบบการรักษาความปลอดภัยของโรงเรียนนานาชาติแห่งนี้ก็แน่นหนาพอที่เขาจะวางใจฝากลูกสาวเอาไว้ในวันที่สถานการณ์ไม่น่าไว้วางใจ อีกทั้งเขาคิดว่าคนที่สะกดรอยตามมาน่าจะมีเป้าหมายที่เขา ไม่ใช่ไออนุ่น การที่ไออนุ่นอยู่ห่างจากเขาน่าจะปลอดภัยกว่า

“เลิกเรียนแล้วคุณพ่อจะมารับเหมือนเดิมนะคะ” ชายหนุ่มรูปร่างสูงในชุดสูทเนี้ยบกริบสีเทาเข้มย่อตัวลงหอมแก้มลูกสาวเพื่อบอกลาเหมือนที่เคยทำทุกวัน แต่แล้วก็สัมผัสได้ว่าแก้มของเด็กหญิงร้อนผ่าว อีกทั้งริมฝีปากเล็กจิ้มลิ้มก็แห้งผากและแดงจัดเหมือนจะมีไข้ แต่ยังไม่ทันจะได้พูดอะไร ไออนุ่นก็หันไปเห็นน้ำหอมที่ภักวักมือเรียกให้ไปเล่นด้วยกันเสียก่อน เด็กหญิงรีบวิ่งไปหาเพื่อนสนิทด้วยท่าที่รวดเร็ว เมื่อเห็นลูกสาวยิ้มได้คิรากรจึงวางใจในระดับหนึ่ง

“ผมฝากดูแลไออนุ่นด้วยนะครับ แกตัวรุ่มๆ เหมือนจะไม่สบาย” คิรากรบอกกับครูประจำชั้นชาวต่างชาติของไออนุ่นเป็นภาษาอังกฤษสำเนียงอเมริกันคล่องปรือแล้วเดินออกมา

ชายหนุ่มกลับมาที่รถของตัวเองที่จอดอยู่หน้าโรงเรียนระหว่างนั้นเขายังรู้สึกเหมือนถูกสะกดรอยตามอยู่ จึงแกล้งเดินไปที่มุมถนนแล้วเลี้ยวเข้าซอยเล็กๆ ที่อยู่ห่างโรงเรียนออกไปสองช่วงตึก ซึ่งเป็นซอยตันและปลอดภัยคน หากเกิดการต่อสู้หรือมีอะไรรุนแรงเกิดขึ้นจะไม่ส่งผลกระทบต่อความปลอดภัยของเด็กนักเรียนจำนวนมากที่กำลังทยอยเดินเข้าโรงเรียนแน่นอน

อลีนาแอบตามคิรากรไปด้วยความสงสัยว่าเขาจะเข้าไปทำอะไรในซอยนั้น โดยไม่เฉลียวใจเลยว่ากำลังถูกล่อหลำมุดเข้ามุดแอบเพื่อปิดประตูตีแมว หญิงสาวเดินเข้ามาถึงกลางซอยแล้วก็ต้องแปลกใจเพราะไม่เห็นแม้แต่เงาของคิรากร เธอหันซ้ายหันขวากวาดตามอง

ไปรอบๆ ก็ไม่เห็น ยิ่งพบว่าชอยนี้เป็นชอยตันก็ยิ่งแปลกใจ และทันใดนั้น เสียงหัวเราะของคนที่เธอกำลังมองหาดังขึ้นจากทางด้านหลัง

“ตามผมมาทำไม”

อลีนาสะดุ้งเล็กน้อยก่อนจะหันมามองเจ้าของเสียงที่ยืนหรือตามองเธออย่างเอาเรื่อง สายตาที่เขามองมา มันไม่เป็นมิตรเอาเสียเลย

“ใครบอกว่าฉันตามคุณมา” เธอปฏิเสธหน้าตายแล้วจะเดินหนีออกจากชอยเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แต่ถูกเขาคำว่าหมับเข้าที่ต้นแขน “ปล่อยฉัน ไม่งั้นฉันจะตะโกนเรียกให้คนช่วย”

“เฮสิ...ผมจะได้จับคุณส่งตำรวจ”

“ขอหาอะไรไม่ทราบ” หญิงสาวลอยหน้าถาม เพราะแน่ใจว่าเธอไม่มีหลักฐานเอาผิดเธอได้

“สะดวกรอยตาม และคุณก็อาจจะเป็นตัวอันตรายสำหรับผมกับลูก” เมื่อเห็นอลีนาทำท่าจะเถียง คิรากรก็รีบพูดขัดขึ้น “ไม่ต้องห่วงเรื่องหลักฐาน หน้าบ้านผมมีกล้องวงจรปิด หน้าโรงเรียนก็มี CCTV ตามทางหลวงก็มี ถ้าเช็กดูตำรวจต้องรู้แน่ว่าคุณแอบตามผมมาตั้งแต่หน้าบ้าน”

“ฉันยอมรับก็ได้ว่าฉันแอบตามคุณมา” เมื่อหมดทางเถียง ทางเดียวคือต้องรับสารภาพ และอีกอย่างเธอก็ไม่ได้ตั้งใจจะมาทะเลาะกับเขา เธอแค่อยากมาดูความเป็นอยู่ของหลานสาว

“คุณต้องการอะไร” คิรากรยอมปล่อยมือเมื่อเห็นว่าหญิงสาวไม่คิดหนีแล้ว

“ฉันแค่อยากมาดูว่าไออุ่นเป็นยังไงบ้าง” เธอรู้ชื่อหลานเพราะเมื่อคืนนี้ได้ยินคิรากรเรียก

“อย่ามายุ่งกับลูกสาวผม” ชายหนุ่มบอกด้วยน้ำเสียงกดต่ำ

นำกลั้ว

“ไออุ่นไม่ใช่ลูกคุณ” หญิงสาวแย้งทันทีเพราะต้องการหลอกล่อเอาข้อมูลที่ต้องการ “ฉันเช็กประวัติคุณมาแล้ว คุณไม่เคยแต่งงาน ไม่เคยมีลูก ไออุ่นน่าจะเป็นลูกของน้องชายคุณ และคุณก็น่าจะรู้อยู่แน่ใจว่าฉันเป็นใคร ระหว่างคุณกับฉัน ใครกันแน่ที่มีสิทธิ์ในตัวไออุ่นมากกว่ากัน”

ศรียกรจ้องหน้าหญิงสาวตรงหน้าตาแข็ง สันกรามบดเข้าหากันแน่นอย่างโกรธจัด แน่นจนเขารู้ว่าเธอคือแม่ของไออุ่น เพราะหน้าตาเธอแทบไม่ต่างจากในรูปที่เขาได้อยู่เลย “ผมเลี้ยงไออุ่นมาด้วยตัวคนเดียวตั้งแต่แกอายุยังไม่ถึงเดือน ถึงจะเป็นแค่หลาน แต่มันก็รักเหมือนลูก ผมไม่มีวันยอมให้แม่แบบคุณเข้าใกล้แก”

อลีนาแอบยิ้ม เขาคงคิดว่าเธอเป็นอันนาจริงๆ “เมื่อคืนคุณก็เห็นแล้วว่าไออุ่นต้องการแม่มากแค่ไหน คุณจะมาก็ดกมันไม่ให้แม่ลูกเจอกันไม่ได้”

“คุณยังกล้าเรียกตัวเองว่าแม่อีกเหรอ!” เขาตบवादุดัน “คุณทั้งลูก ทั้งสามีไปอย่างเลือดเย็น ผู้หญิงอย่างคุณไม่ควรเป็นแม่หรือเป็นเมียใครทั้งนั้น!”

เมื่อถูกตะโกนใส่หน้า อลีนาก็มีอาการขื่นมาเหมือนกัน “ถ้าน้องชายคุณไม่นิสัยแย่ ทำร้ายลูกเมียก่อน ใครจะทิ้ง”

“อย่าโยนบาปให้คนตาย” ศรียกรขบกรามแน่นอย่างโกรธจัด

“เดี๋ยวนะ...เมื่อกี้คุณพูดว่า ‘ตาย’ เหรอ” อลีนาร้อง

“ไม่ต้องมาตีหน้าซื่อ” ชายหนุ่มแค้นยิ้มด้วยความขมขื่น “เปรมถูกแฟนใหม่ของคุณยิงตายที่นิวยอร์กเพราะไปตามคุณกลับมาหาลูก อย่าคิดว่าทำอะไรไว้ที่โน่นแล้วคนที่นั่นจะไม่รู้”

อลีนาทั้งอึ้งทั้งงงไปหมด นี่อันนาโกหกเธออีกแล้วเหรอ!

แต่ก่อนที่หญิงสาวจะได้ถามซักถามอะไรเพื่อความกระจ่าง
ครูประจำชั้นของไออุ่นก็โทร. มาบอกศิราภรณ์ว่าไออุ่นอาเจียนและ
มีไข้ ให้รีบพาไปโรงพยาบาล

“ฝากคุณครูช่วยดูไออุ่นไว้ก่อนนะครับ ผมจะรีบไปเดี๋ยวนี้”

“ไออุ่นเป็นอะไร” อลิษารีบถามร้อนรนเมื่อศิราภรณ์ดวงสาย

“ไออุ่นไม่สบาย ผมต้องรีบพาแกไปหาหมอ” พุดจบเขาก็วิ่ง
ออกไปโดยไม่สนใจว่ากำลังคุยเรื่องอะไรค้างอยู่

“ฉันไปด้วย”

“ไม่ต้อง” ชายหนุ่มหยุดวิ่งกะทันหันแล้วหันกลับมาห้าม
เสียงดู ทำให้คนที่วิ่งตามหลังมาพุ่งเข้าชนแผงออกกว้างอย่างจัง ถ้า
เขาไม่ตัวดวงแขนโอบรอบเอวบางไว้ เธอคงร่วงลงไปกองกับพื้นแล้ว

“ปล่อยฉัน” หญิงสาวดันตัวเองออกจากการถูโอบกอดอย่าง
เก้อเขิน นับเป็นครั้งแรกที่เธอได้แนบกายอย่างสนิทชิดเชื้อกับผู้ชาย
ขนาดนี้

“ไม่ต้องทำหน้าแบบนั้น ผมแค่ช่วยไม่ให้คุณล้ม ไม่ได้อยาก
กอดคุณ”

“ฉันทำหน้ายังไง” อลิษาตีหน้าขี้อายเพื่อกลบเกลื่อนความ
เขินอาย แต่ดูเหมือนว่าแก้มทั้งสองข้างของเธอจะไม่ให้ความร่วมมือ
เพราะมันร้อนวูบวาบไปหมด และเธอก็แน่ใจว่าตอนนี้มันต้องแดง
จัดฟ่องความรู้สึกที่พยายามเก็บซ่อนไว้ในใจหมดแล้วแน่นอน

“ผู้หญิงแบบคุณไม่ใช่ไทป์ผม ไม่ต้องเขิน” ศิราภรณ์กัดฟันบอก
ทั้งที่ตัวเองก็แอบใจสั่นหวั่นไหวกับสัมผัสใกล้ชิดเมื่อครู่นี้เช่นกัน ก็
ร่างกายเธอทั้งนุ่มนิ่มและหอมกรุ่น เป็นกลิ่นหอมละมุนชวนให้ชื่นใจ
ไม่เหมือนกลิ่นน้ำหอมฉุนๆ ที่ผู้หญิงส่วนใหญ่ที่เขารู้จักใช้กัน

“แล้วผมก็ไม่มีทางคิดอะไรกับผู้หญิงของน้องชายตัวเอง

เด็ดขาด” เขาบอกหนักแน่นราวกับต้องการย้ำกับตัวเองให้หยุดรู้สึก
รอนแวนววนกับผู้หญิงที่ไม่ควรรู้สึกด้วยเดี๋ยวนี้

“ฉันก็ไม่สนใจคุณเหมือนกัน ฉันสนใจแค่ไออุ่นคนเดียว” เธอ
ตอกกลับให้เท่าเทียมกับที่เขาห้ามเธอ “อย่ามัวแต่ว่าฉันอยู่เลย รีบ
ไปดูไออุ่นกันดีกว่า”

“เพราะคุณนั่นแหละที่ทำให้ผมเสียเวลา” คิรากรต่อว่าเสียง
เข้มแล้วรีบก้าวเร็วๆ จนเกือบจะกลายเป็นวิ่งนำหน้าออกไป

“คุณว้ากคะ คุณลุงขา...” อลิษาบ่นเสียงเบาขณะรีบวิ่งตาม
ไป เธอไม่คิดว่าเขาจะได้ยิน แต่เขากลับเหลียวหลังมาซึ่งตาใสอย่าง
ไม่พอใจ ถ้าไม่ติดที่กำลังเป็นห่วงไออุ่นอยู่ เธอมั่นใจว่าเขาต้องวิ่ง
กลับมาจับเธอหักคอกแน่

3

ผมต้องการคุณ

ศิริกรเดินลื้มเข้ามาหาไออุ่นในห้องพยาบาลของโรงเรียน
โดยมือสั่นวิ่งตามหลังมาติดๆ วินาทีแรกที่ชายหนุ่มเห็นลูกสาว
ตัวน้อยนอนหมดแรงอยู่บนเตียงก็ใจหายวาบ เมื่อครู่นี้เธอยังวิ่งเล่น
กับเพื่อนอย่างร่าเริงได้อยู่เลย ผ่านไปไม่ถึงยี่สิบนาทีทำไมถึงเป็น
แบบนี้ไปได้

“เป็นยังไงบ้างคะไออุ่น” ชายหนุ่มนั่งลงที่ขอบเตียงแล้วก้ม
หน้าลงไปใกล้ใบหน้าเล็กที่แดงก่ำเพราะพิษไข้ “คุณพ่อจะพาหนูไป
หาคุณลุงหมอนะ”

“ไม่ไปค่ะ ไออุ่นไม่ไปหาคุณลุงหมอ” เด็กหญิงถอยหนีพร้อม
ร้องให้จ้าเมื่อคนเป็นพ่อยื่นมือเข้าใกล้เพื่อจะอุ้มเธอไปหาหมอ ครู
พยาบาลเข้ามาช่วยปลอบ แต่เธอก็ยังร้องไห้แงอยู่ “ลุงหมอชิตยา
เจ็บ ไออุ่นไม่อยากชิตยา”

“ถ้าไออุ่นไม่ชิตยาไออุ่นก็จะไม่หาย แล้วก็จะไม่ได้มาเล่นกับ
เพื่อนที่โรงเรียนนะ” ศิริกรเกลี้ยกล่อมอย่างใจเย็น

“ไออุ่น...ไม่ไป...ไออุ่น...ไม่ชิตยา” ไออุ่นร้องไห้สะอึกสะอื้น
น้ำเสียงสั่นเครือขาดห้วงโดยไม่ทันได้สังเกตว่ามีใครบางคนยืนอยู่

ข้างหลังคุณพ่อของเธอ

อลีนามองการเจรจาของสองพ่อลูกอย่างตั้งใจอยู่ครู่หนึ่งก่อนเดินเข้าไปนั่งที่ขอบเตียงอีกด้านแล้วใช้ปลายนิ้วเกลี๋ยรอน้ำตาออกจากแก้มของเด็กหญิงอย่างอ่อนโยน ก่อนจะก้มลงจูบหน้าผากเล็กม่นที่ร้อนผ่าว

“ไม่ร้องนะคะคนเก่ง ไปหาหมอ ไม่มีอะไรน่ากลัวเลย”

น้ำเสียงอบอุ่นของใครบางคนทำให้ไออุ่นชะงักไปนิดหนึ่งแล้วเงยหน้าขึ้นมามองคนพูด “คุณแม่...”

อลีนายิ้มรับด้วยรอยยิ้มอบอุ่นพร้อมอ้าแขนรับเด็กหญิงตัวน้อยที่โผล่เข้ามาอกอดเธอไว้นั่น

“คุณแม่มาหาไออุ่นแล้ว” เด็กน้อยร้องให้ด้วยความดีใจจนแทบจะลืมอาการเจ็บป่วยของตัวเอง

“แม่มามาหาหนูแล้วลูก แม่จะไม่ทิ้งหนูไปไหนแล้วนะคะ” คนที่สวมรอยเป็นแม่กระซิบวงแขนกอดร่างเล็กนุ่มนิ่มไว้แนบอกเพื่อจะส่งผ่านความรักไปถึงเธอให้มากที่สุด นึกแล้วเธอก็แปลกใจว่าทำไมอันนาถึงได้ทิ้งลูกสาวที่น่ารักขนาดนี้ได้ลงคอ

“คุณแม่จะไม่ทิ้งไออุ่นไปจริงๆ นะคะ”

“จริงคะ แม่เอ็งสัญญา” เมื่อเห็นเด็กน้อยดีใจมากขนาดนี้อลีนาก็ยังไม่กล้าบอกความจริงว่าแท้จริงแล้วเธอไม่ใช่แม่ตัวจริง “แต่ตอนนี้ไออุ่นต้องไปหาคุณลุงหมอก่อนนะคะ หนูตัวร้อนมาก”

“ไออุ่นไม่อยากไป” เด็กหญิงตอบเสียงเบาพลงชนหน้ากับอกแม่อย่างอดอ้อน

“ไปเถอะนะ พอไออุ่นหายแล้วเราจะได้ไปเที่ยวกันไงคะ”

“จริงหรอคะ”

“จริงสิคะ ไออุ่นอยากไปเที่ยวไหนคะ แม่จะพาไปทุกที่เลย”

“ไออุ่นอยากไปทะเลค่ะ”

“ตกลงค่ะ จันทพอไออุ่นหายแล้วเราจะไปทะเลกันนะคะ”

“คุณพ่อกับคุณแม่คะ” ไออุ่นหันไปบอกคุณพ่อของเธอ

“ไออุ่นไปไหน คุณพ่อก็คงไปด้วยอยู่แล้ว” คิรกรยื่นหน้าเข้าไปหอมแก้มลูกสาวที่แนบชิดอยู่กับอกของอสิรินา นอกจากเขาจะได้กลิ่นแป้งเด็กที่ไออุ่นใช้เป็นประจำแล้วยังมีกลิ่นหอมละมุนจากเนื้อตัวของหญิงสาวที่ลอยคลุ้งปะปนออกมาด้วย และมันก็ทำให้เขารู้สึกอ่อนวบวาบจนต้องรีบถอยห่างออกมา

“คุณอุ้มลูกไปขึ้นรถเร็ว” อสิรินาบอกเมื่อเด็กหญิงยอมโอนอ่อนผ่อนตาม

คิรกรอุ้มไออุ่นมาขึ้นรถที่จอดอยู่ตรงหน้าโรงเรียน ส่วน อสิรินาเดินจับมือไออุ่นเดินเคียงกันมาไม่ห่าง ชายหนุ่มจัดให้หญิงสาวนั่งที่เบาะหลังกับลูกสาวจากนั้นรีบวิ่งขึ้นรถแล้วขับออกไประหว่างที่ขับรถก็คอยมองผ่านกระจกส่องหลังเพื่อเช็คอาการของลูกเป็นระยะ การพาไออุ่นไปโรงพยาบาลครั้งนี้ถือว่าราบรื่นกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา

วันนี้เด็กหญิงนอนหลับสบายอย่างสงบ ไม่ร้องไห้ ไม่อแง อีกทั้งท่าทีของอสิรินาที่มีต่อไออุ่นก็ทำให้เขาเบาใจ เขากลับมาตลอดว่าผู้หญิงคนนี้จะกลับเข้ามาทำให้ลูกสาวของเขาต้องเสียใจอีกครั้ง แต่เท่าที่เห็นจากมือที่กุมมือเล็กของไออุ่นไว้ตลอดเวลาทำให้เขาอดคิดไม่ได้ว่าเธอน่าจะเป็นห่วงไออุ่นไม่น้อยกว่าเขา

“นี่คุณ เมื่อไหร่จะถึง ไออุ่นตัวร้อนจี๋เลย” อสิรินาถามอย่างร้อนรนเนื่องจากอุณหภูมิในร่างกายของเด็กหญิงสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ

“จะถึงแล้ว” ชายหนุ่มตอบพลางเลี้ยวรถเข้าซอย ขับตรงมา
อีกราวสองร้อยเมตรก็เจอประตูทางเข้าโรงพยาบาล

“คุณไม่รู้หรือว่าลูกไม่สบาย ทำไมยังให้แกมาโรงเรียนอีก”

“ก่อนออกจากบ้านแกยังไม่เป็นไรเลย” เมื่อตอบออกไปแล้ว
คิดครถึงนึกได้ว่า น่าจะเป็นเพราะเมื่อคืนนี้เขาพาไออุ่นไปงานแฮด
ของมารดา กว่าจะกลับก็ตึก แถมเด็กหญิงยังร้องให้ทั้งคืน เพราะ
คนที่ส่งสายตาดำหนิเขามาจากเบาะหลัง “ไม่ต้องมองผมด้วย
สายตาแบบนั้น ไออุ่นเป็นแบบนี้ก็เพราะคุณ”

“ฉันเกี่ยวอะไรด้วย”

“หลังจากเจอคุณเมื่อคืน ไออุ่นก็ร้องไห้จะหาแม่ไม่หยุด ร้อง
อยู่เกือบสามชั่วโมงจนหลับไปทั้งน้ำตา”

อลีนาใจหายวาบเมื่อได้ยินดังนั้น เธอละสายตาดูจากชายหนุ่ม
ที่กำลังขับรถอยู่แล้วก้มลงมองใบหน้าจิ้มลิ้มน่ารักของเด็กหญิงที่
กำลังนอนหลับเพราะพิษไข้อยู่ที่ตักด้วยความสงสารจับใจ หญิงสาว
ครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะพูดอะไรบางอย่างที่ทำให้คิดกรต้อง
เหยียบเบรกจนหัวทิ่ม

“ฉันขอเอาไออุ่นไปเลี้ยงเองนะ”

“ฝันไปเถอะว่าผมจะยอมให้ไออุ่นไปอยู่กับแม่แบบคุณ เท่าที่
ผมยอมให้คุณเข้าใกล้แกอยู่ตอนนี้ก็มากเกินไปแล้ว” ชายหนุ่มบอก
เสียงขุ่นก่อนจะก้าวลงจากรถมาเปิดประตูด้านหลัง แล้วอุ้มเด็กหญิง
ที่นอนหลับออกจากตักของอลีนา “คุณกลับไปได้แล้ว”

“ฉันไม่กลับ” หญิงสาวก้าวลงจากรถพลางสวนกลับด้วย
น้ำเสียงแข็งกร้าวพอๆ กับน้ำเสียงที่เขาออกคำสั่งกับเธอ “คุณก็น่า
จะรู้ว่าถ้าไออุ่นตื่นขึ้นมาแล้วไม่เจอฉันจะเป็นยังไง”

“ผมรับมือกับไออุ่นได้”

เขารับมือกับลูกได้ก็จริง แต่จะทนเห็นลูกเสียใจได้แค่ไหน!

ระหว่างที่อลีนาและศิริกรกำลังเถียงกันอยู่ เพื่อนร่วมงานของหญิงสาวก็โทร. มาตามให้เข้าออฟฟิศด่วน เพราะงานมีปัญหาทำให้เธอจำใจต้องทิ้งไออุ่นไว้กับคุณลุงหน้าดุชั่วคราว

“ออฟฟิศตามตัวด่วน ฉันต้องรีบไป เสร็จงานแล้วฉันจะรีบมาหาไออุ่น” อลีนาบอกแล้วรีบวิ่งออกไป แต่ยังไปไม่ถึงไหนก็วิ่งหน้าตั้งกลับมาหาศิริกรอีกครั้ง “คุณๆ เดียวก่อน”

“อะไรของคุณอีก ผมจะรีบพาคุณเข้าไปหาหมอ” ชายหนุ่มชะงักฝีเท้าที่กำลังก้าวอย่างรวดเร็วเพื่อพาไออุ่นเข้าไปพบหมอแล้วหันมาพูดอย่างหงุดหงิด

“ขอเบอร์คุณหน่อย ฉันจะโทร. มาถามอาการไออุ่นเป็นระยะ” อลีนายื่นสมาร์ตโฟนของตัวเองให้เขากดเบอร์ให้ ตอนแรกเขาทำท่าเหมือนไม่ยอมให้เท่าไร แต่เพราะไม่อยากต่อล้อต่อเถียงให้เสียเวลา จึงยอมกดเบอร์ให้อย่างไม่เต็มใจนัก

เมื่อได้เบอร์โทรศัพท์ของเขามาแล้ว อลีนาก็ยิงเบอร์ของตัวเองเข้าเครื่องเขาทันที “เมมเบอร์ฉันไว้ด้วย มีอะไรก็โทร. มาได้ตลอดเวลา แต่เฉพาะเรื่องที่เกี่ยวข้องกับไออุ่นเท่านั้นนะ เรื่องอื่นไม่ต้องโทร. มา ฉันไม่อยากคุยกับคุณลุงหน้าเหวี่ยงแบบคุณถ้าไม่จำเป็น”

“พูดอย่างกับผมอยากคุยกับคุณนั่นนี่” ศิริกรสวณกลับเสียงดุแล้วรีบอุ้มไออุ่นเข้าไปด้านใน

อลีนารีบวิ่งออกไปขึ้นรถแท็กซี่ที่มาจอดส่งผู้โดยสารที่หน้าตึกพอดิ จากนั้นจึงบันทึกเบอร์โทรศัพท์ของศิริกรลงในหน่วยความจำของเครื่องในชื่อ ‘คุณลุงร็อตไวเลอร์’ โดยหารู้ไม่ว่า อีกฝ่ายก็บันทึกเบอร์โทรศัพท์ของเธอเอาไว้ด้วยชื่อที่ไม่ได้ดีไปกว่ากันเลยคือ ‘Devil Mom’

อลีนาก้าวลงจากรถแท็กซี่ที่เข้ามาจอดเทียบบริเวณหน้า

อาคารสำนักงานขนาดใหญ่ในย่านธุรกิจซึ่งอยู่ไม่ไกลจากโรงเรียนและโรงพยาบาลที่ไออน์รักษาตัวอยู่ การเดินทางในช่วงโมงเร่งด่วนช่วงเช้าที่รถติดค่อนข้างมากแบบนี้จึงใช้เวลาเพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น

หญิงสาวรูปร่างสูงโปร่งในชุดทำงานแบบกางเกงเข้ารูปสีดำเข้ากับเสื้อเชิ้ตสีเดียวกัน สวมทับด้วยเสื้อสูทสีเทาควีนบุหรือสไตร์แคชวลที่พับแขนขึ้นครึ่งศอก รีบชวยเท้าเข้าไปในอาคาร และด้วยรองเท้าส้นแหลมสูงสองนิ้วครึ่งทำให้ลีลาการสับขาของเธอดูราวกับเดินอยู่บนรันเวย์ระดับโลก

หญิงสาวยิ้มทักทายพนักงานหน้าลิฟต์อย่างคุ้นเคยก่อนจะกดลิฟต์ขึ้นไปชั้นยี่สิบแปด ซึ่งเป็นที่ตั้งสำนักงานกองบรรณาธิการ VOW MAGAZINE ซึ่งเป็นนิตยสารแฟชั่นหัวนอกที่มีการตีพิมพ์และจัดจำหน่ายในยี่สิบกว่าประเทศทั่วโลก โดยอลีนารับตำแหน่งเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการฝ่ายแฟชั่น งานที่เธอรับผิดชอบครอบคลุมถึงเนื้อหาคอลัมน์ทั้งในหนังสือเล่มและในเว็บไซต์

“มีเรื่องอะไรเจอร์รี่ ทำไมไม่ยอมบอกทางโทรศัพท์” อลีนากลามผู้ช่วยซึ่งเป็นเกย์ก้ามปูของเธอทันทีที่ก้าวเข้ามาในห้องทำงานของฝ่ายแฟชั่น “ปกติพี่เข้าออฟฟิศสิบโมง นี่เพิ่งเก้าโมงครึ่ง โท.ตามอยู่ได้ ถ้าเป็นเรื่องไม่สำคัญนะ แถตายแน่”

“คุณที่นำไปตามพี่ไปพบด่วน ไม่รู้เหมือนกันว่าเรื่องอะไร” เจอร์รี่บอกด้วยสีหน้าห้วนวิตกมากถึงมากที่สุด เพราะเป็นที่รู้กันดีว่ามาตินาดุและเฉียบขาดมากแค่ไหน ลงว่าเรียกพบด่วนแบบนี้ต้องเป็นเรื่องคอขาดบาดตายแน่นอน

มาตินาเป็นบรรณาธิการอำนวยการหรือที่ทุกคนชอบเรียกกันว่า Managing Editor เธอเป็นสาวใหญ่วัยสี่สิบหกปี เป็นอดีตนางงาม

ที่ผันตัวมาเป็นนางแบบที่โลดแล่นอยู่ในวงการแฟชั่นมานานกว่า ยี่สิบปี จนกระทั่งแต่งงานและมีลูกจึงหยุดอาชีพนางแบบและมาทำงานให้แก่นิตยสารชื่อดังแห่งนี้

“น่าจะเกี่ยวกับคุณแพรวพรวนะ เจ้เห็นเขามาหาคุณที่น่าแต่เช้า พอเข้าห้องคุณที่น่าไม่ถึงห้านาที เลขาฯ คุณที่น่าก็โทร. มาหาเอ็งที่แผนก จนเจอรี่ต้องรีบตามเอ็งมานี้แหละ” ปุยฝ้ายผู้มีอายุมากกว่าอลีนาหลายปีและรั้งตำแหน่งสไตลิสต์วางมือจากการปะภาพ reference แฟชั่นปกเซตใหม่ลงบนแผ่นฟิวเจอร์บอร์ด แล้วเงยหน้าขึ้นมามอบ

“คุณแพรวพราว?” อลีนาทวนชื่อที่ไม่คุ้นหู สีหน้าเต็มไปด้วยเครื่องหมายคำถาม

“เซเลบคนดัง ลูกสาวคุณพิชัยเจ้าของโรงแรมโกลเดนวิวใจคนนี้มีข่าวว่าเป็นว่าที่เจ้าสาวของคุณคิม คีรากร ด้วยนะ เห็นว่าผู้ใหญ่ทั้งสองฝ่ายกำลังเจรจากันอยู่”

“คิม คีรากร?” ใบหน้าของชายหนุ่มรูปหล่อ พ่อของไออุ่นลอยเข้ามาในห้วงความคิดของอลีนาทันที

“คุณคิมที่เพิ่งเปิดห้างใหม่ริมแม่น้ำเจ้าพระยานั่นไง วันงานนี้เชิญดาราคนดังทั่วทั้งฮอลลีวูดและเอเชียมาร่วมงานเปิดตัวอย่างยิ่งใหญ่อลังการ หนังสือเรายังได้รับเชิญให้ไปทำข่าวอยู่เลย” ปุยฝ้ายบอกพลางส่ายหน้าแบบไม่ได้ตั้งใจที่หัวหน้าเธอไม่ค่อยรู้จักเซเลบทั้งที่ทำงานอยู่ในวงการนี้แท้ๆ

“เซเลบพวกนี้ดังจะตาย เอ็งไม่รู้จักได้ไง โดยเฉพาะคุณคิมสุดหล่อของเจ้ ถึงจะมีลูกแล้วแต่ก็ยังหล่อล่ำน่าหม่ำสุดๆ ถ้าได้สักครั้งเจ้จะไม่ลืมพระคุณเลย”

อลีนาได้แต่ทำหน้าแบ่เมื่อนึกถึงคุณลุงหน้าดุ เรื่องความหล่อ

เธอไม่เถียง แต่ความน่ากินนี่เธอชอบาย พุดแต่ละคำนี้ทั้งเข้มข้นทั้งหวาน
แถมยังชอบดีหน้าดูใส่เธออีก ใครอยากกินก็เชิญ แต่สำหรับเธอ
ต่อให้จัดใส่จานอย่างสวยงามมาวางตรงหน้าก็กินไม่ลง

“ขอให้ได้ขอให้โดนสนใจนะเจ้ เองรีบไปหาคุณที่น่าก่อน
ซักช้าเดี๋ยวจะเปิดลงอีก” หญิงสาวส่ายหน้าระอาใจกับความบ้า
ผู้ชายหล่อของเพื่อนร่วมงานแล้วรีบเดินออกไป

**อลิษาเข้ามาหา มาตินาที่ห้องทำงาน แต่แพรวพราวกลับ
ไปแล้วเพราะรอไม่ไหว**

“คุณที่น่ามีธุระอะไรกับเองเหรอคะ” หญิงสาวถามหลังจาก
นั่งลงที่เก้าอี้หน้าโต๊ะทำงานของผู้เป็นเจ้าของห้อง

“คุณแพรวพราวเพิ่งมาหาฉัน” มาตินาบอกเสียงเข้มแล้วยี้ด
หลังตรงอย่างมีอารมณ์ “หรือจะเรียกว่ามาด่าก็ได้”

“ดาเรื่องอะไรคะ” อลิษาดกใจและเริ่มสงสัยจริงว่าเรื่องนี้
จะเกี่ยวกับงานของเธอ เพราะไม่อย่างนั้นมาตินาคงไม่เรียกเธอเข้า
มาพบด่วนแบบนี้

“เพราะคอลัมน์นี้ของเธอในเว็บไซต์” มาตินาหันหน้าจอ
คอมพิวเตอร์ที่เปิดเว็บไซต์หน้าคอลัมน์ ‘Shining Star’ ซึ่งเป็นคอลัมน์
แซวชุดออกงานของเหล่าดารา นางแบบ และเซเลบคนดัง ซึ่งส่วน
มากจะเป็นการเขียนแซวชื่นชมมากกว่าจิกกัดในเชิงลบ

“คอลัมน์นี้ก็เขียนชื่นชมตามปกตินี่คะ คุณแพรวพราวจะไม่
พอใจเรื่องอะไรคะ” อลิษากวาดตามองรูปเซเลบสาวคนดังทั้งสี่คน
บนหน้าจอ ทุกคนล้วนสวมชุดราตรีหรูหราสวยงามพร้อมประโคน
เครื่องเพชรมาประดับกันอย่างไม่มีใครยอมใคร “ว่าแต่...คุณ
แพรวพราวคนไหนคะ”

“เอ็ง!!!” มาตินาตอบโต้ะเสียงดังปังจนอลีนาสะดุ้งโหยง “เธอเป็นคนเขียนคอลัมน์นี้เอง แต่เธอไม่รู้จักคนที่เธอเขียนถึงได้ยังไง!”

อลีนายิ้มเหี้ยมยอมรับผิดแต่โดยดี ทุกเดือนเธอต้องเขียนคอลัมน์ถึงสามคอลัมน์ แถมยังต้องดูภาพรวมของเนื้อหาทั้งหมดในเว็บไซต์อีก มันก็ต้องมีลืมนั่นบ้าง

อีกทั้งเซเลบสาวทั้งสี่คนที่จับกลุ่มกันให้ช่างภาพถ่ายรูปก็ผ่านการ ‘โมหน้า’ มาชนิดที่ว่าแทบจะยกเครื่องใหม่ทั้งหน้า และน่าจะมาจากฝีมือหมอคนเดียวกันด้วย เพราะใบหน้าของทุกคนคล้ายกันมาก ทั้งรูปทรงจมูก ปลายคาง โหนกแก้ม แม้แต่ริมฝีปากก็ฉีดยาฟิลเลอร์มาจนเต็มอัมแซกซ์เหมือนกันอีก

“คุณแพรวพราวคนนี้” มาตินาชี้ที่รูปของหญิงสาวรูปร่างผอมเพรียวร่าเริงแบบซึ่งสวมชุดราตรีเกาะอกสีแดงเบอร์กันดีประดับด้วยคริสตัลระยิบระยับโชว์เนินเนื้อขาวอวบ ชายกระโปรงแหวกสูงถึงโคนขา

“ว่าแต่คุณแพรวพราวไม่พอใจเรื่องอะไรคะ”

“เขาไม่พอใจที่เราเลือกรูปนี้ไปลงเว็บไซต์”

“รูปนี้ก็สวยดีนี่คะ” อลีนามองไม่เห็นความผิดปกติใดในภาพนอกจากความสวยเซ็กซี่ระดับทำลายล้างของเจ้าของเรือนร่างเย้ายวนใจในแบบที่ผู้ชายส่วนใหญ่ชอบ

“เขาบอกว่ามูนนี่เขาดูขำใหญ่” ถ้ามองไม่ผิด อลีนาคิดว่าเธอเห็นมาตินาแอบกลอกตามองบนพร้อมถอนหายใจเบาๆ

“ขำใหญ่!?” อลีนายื่นหน้าเข้าไปดูที่หน้าจอบนจอแบบใกล้มากจนปลายจมูกแทบจะฝังลงไปบนจอขนาดสิบห้านิ้ว “ใหญ่ตรงไหนคะ”

“ฉันก็ไม่เห็นว่ามันจะใหญ่ตรงไหน” ก่อนที่อลีนาจะเข้ามา

มาทินาก็นั่งจ้องหน้าจอบบแบบเดียวกันไม่มีผิด “เขาเห็นรูปนี้แล้ว
โกรธมาก เขาบอกว่าเขาเป็นเจ้าของคลินิกเสริมความงามและ
ลดน้ำหนัก แต่มีรูปที่เขาหาใหญ่เผยแพร่ออกไปแบบนี้มันทำให้
คลินิกของเขาเสียภาพลักษณ์และขาดความน่าเชื่อถือ เขาจะฟ้อง
หนังสือเรา แล้วก็จะฟ้องเธอในฐานะบรรณาธิการและคนเขียน
คอลัมน์นี้ด้วย”

“เรื่องแค่นี้ถึงกับต้องฟ้องกันเลยหรอคะ” อลิษาอึ้งกับความ
เล่นใหญ่ของแพรวพราว “เดี๋ยวเองเปลี่ยนรูปให้ก็ได้คะ จะส่งรูปไป
ให้คุณแพรวพราวเลือกเองเลย จะได้หมดปัญหา”

“มันไม่จบง่าย ๆ แบบนั้นนะสิ” มาทินามีสีหน้าลำบากใจ

“เขายังต้องการอะไรอีกคะ”

“คุณแพรวพราวอยากให้เธอไปกราบขอโทษเขาด้วยตัวเอง
และถ่ายคลิปลงเว็บไซต์ของเราและเว็บไซต์คลินิกของเขาด้วย”

“แบบนี้มันมากเกินไปแล้วนะคะ เองไม่ผิด แต่ถ้าเองทำให้เขา
ไม่พอใจ เองยอมขอโทษก็ได้ แต่ถึงขั้นกราบและถ่ายคลิปลงเว็บไซต์
เองไม่ยอม ยังไงเองก็ไม่ทำ!”

“เธอต้องทำ!” มาทินาออกคำสั่งเสียงหนัก “ถ้าเธอไม่ทำ เขา
จะฟ้องเรา มูลค่าความเสียหายเป็นสิบล้านเลยนะเอง และฉันก็
มั่นใจว่าด้วยคอนเนกชันที่คุณแพรวพราวมี เราแพ้คดีแน่”

“นี่มันเรื่องเงี้ยที่สุดที่เองเคยเจอมาเลยนะคะ”

“ไปทำใจก่อนก็ได้ละเอง คุณแพรวพราวให้เวลาเจ็ดวัน”

มาทินาบอกอย่างเข้าใจความรู้สึกของอลิษา เธอเองก็คิดว่าเรื่องนี้
มันเป็นเรื่องไม่เป็นเรื่องที่ถูกทำให้เป็นเรื่องใหญ่เพราะความเสียหน้า
และความอยากเอาชนะของแพรวพราวเท่านั้นเอง

อลิษาเดินออกจากห้องทำงานของมาทินาอย่างแข็งชุดี๊ด เป็น

ตายร้ายดียังไงเธอก็จะไม่ยอมก้มกราบผู้หญิงประสาตเสียอย่าง
แพรวพราวแน่ และทันใดนั้น โทรศัพท์มือถือที่อยู่ในกระเป๋าทางเกง
ของเธอก็ดังขึ้น หญิงสาวหยิบโทรศัพท์ออกมาดูและเห็นที่หน้าจอ
ขึ้นชื่อของคนทีโทร. เข้ามาว่า ‘คุณลุงร็อตไวเลอร์’ ก็รีบกดรับสาย
ทันที

“มีอะไรคุณ”

“คุณช่วยมาที่โรงพยาบาลเดี๋ยวนี้เลยได้มั๊ย” ศิรากรบอกเสียง
เครียด โดยมีเสียงร้องไห้ของไออุ่นดังแทรกเข้ามาตลอดเวลา

“เสียงไออุ่นร้องไห้ แกเป็นอะไร” หญิงสาวถามด้วยความ
เป็นห่วงมากจนดูร้อนรน

“เกิดขึ้นมาไม่เจอคุณก็เลยร้องไห้ ผมไม่เคยเห็นแกร้องไห้หน้า
ขนาดนี้มาก่อนเลย คุณช่วยมาหาแกหน่อยได้มั๊ย ผมปลอบไม่ไหว
แล้ว” ชายหนุ่มยอมรับอย่างไม่กลัวเสียหน้า เวลานี้จะให้เขาทำอะไร
ก็ได้เพื่อให้ลูกหยุดร้องไห้

อลีนายากจะรีบไปหาไออุ่นทันทีที่วางสายจากศิรากร

แต่ก็มีงานสำคัญที่ต้องจัดการให้เรียบร้อยก่อน โชคดีที่มีเจอรี่ช่วย
งานจึงเสร็จเร็วกว่าที่คิด แต่ก็ใช้เวลาไปเกือบสามชั่วโมง ระหว่างที่
ทำงานหญิงสาวก็คอยโทร. บอกไออุ่นเป็นระยะว่ากำลังจะไปหา
ทำให้เด็กหญิงหยุดร้องไห้ได้ชั่วคราว แต่ยังคงงอแงสร้างความ
หนักอกหนักใจให้ศิรากรอยู่มาก

“เจ๊ปุยฝ่าย ประชุมสรุปคอนเซปต์ปกเล่มใหม่เอ็งขอเลื่อน
เป็นพรุ่งนี้นะ บ่ายนี้เอ็งมีธุระต้องรีบไปทำ” อลีนาบอกลสไตลิสต์ที่
กำลังง่วนอยู่กับการเตรียมเอกสารและรูปภาพแพ้น์ประกอบการ
ประชุมอยู่ที่โต๊ะไม้ตัวยาวกลางห้อง ซึ่งปกติจะเอาไว้ใช้สำหรับตรวจ

ปรีฟดันฉบับก่อนส่งพิมพ์เล่มจริง

“มีเรื่องอะไรหรือพี่เอง ใครเป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมต้องรีบขนาดนั้นด้วย” เจอร์รี่อดสงสัยไม่ได้ “แล้วเมื่อไหร่โทร.คุยกับใครตั้งหลายรอบ”

“ลูก...เอ้อ...หลานนะ หลานไม่สบายตอนนี้อยู่โรงพยาบาล พี่ต้องรีบไปดู” ตอบเสร็จจอลีนาก็คิดว่ากระเป๋าถือขึ้นมาสะพายไหล่แล้ววิ่งแจ้นออกไป ปล่อยให้เจอร์รี่กับปุยฝ้ายมองตากันปริบๆ ด้วยความงุนงงว่าเธอแอบไปมีลูกมีหลานตั้งแต่เมื่อไร

อลีนากะโดดขึ้นซ้อนท้ายมอเตอร์ไซด์รับจ้างที่หน้าอาคารสำนักงานแล้วส่งให้คนขับซึ่งไปโรงพยาบาลให้เร็วที่สุด ซึ่งคนขับก็ให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีด้วยการพาเธอมาส่งถึงที่หมายภายในเวลาแค่สิบนาที

“พี่ๆ ถอดหมวกมาคืนผมก่อน” คนขับมอเตอร์ไซด์ตะโกนลั่นเมื่อผู้โดยสารสาวจ่ายเงินแล้วรีบวิ่งเข้าตัวอาคารไปทั้งที่ยังสวมหมวกกันน็อกอยู่

“โทษทีพี่รีบมากไปหน่อย” อลีนาวิ่งกลับมาถอดหมวกกันน็อกคืนแล้วรีบวิ่งกระหืดกระหอบไปขึ้นลิฟต์ แต่ลิฟต์ก็คนเยอะมากจอดแทบทุกชั้น กว่าที่จะขึ้นไปถึงชั้นสิบสองที่ไออุ่นพักรักษาตัวอยู่ก็ทำให้หญิงสาวกระวนกระวายจนอยากจะร้องกรี๊ดออกมาดังๆ

ภาพแรกที่อลีนาเห็นเมื่อเปิดประตูห้องพักรักษาตัวเข้าไป
คือศรัทธากำลังหลอกล่อป้อนใจให้ไออุ่นอยู่ด้วยความยากลำบาก สภาพเขาเหมือนคนที่ผ่านสมรภูมิต่างอย่างหนักหน่วง เลือดสุกเนื้อมีกลิ่นที่เห็นเมื่อเข้าถูกถอดทิ้งไว้บนโซฟาที่ตั้งอยู่ติดผนังห้อง เลือดเขี่ยแขนยาวสีขาวพับแขนขึ้นถึงใต้ศอก กระดุมคอเม็ดแรกปลดออกและ

ปมเนกไทก็คลายออกพอลวมๆ เพื่อความคล่องตัวในการดูแลลูก

ไออุ่นงอแงมาก ทั้งร้องไห้และปัดมือพ้อไม่ให้ป้อนอาหาร แต่เขาก็ใจเย็นกับลูกได้แบบที่ไม่ต้องใช้ความพยายาม ทุกการกระทำและทุกคำพูดที่เขาปฏิบัติต่อไออุ่นดูอบอุ่นอ่อนโยนอย่างเป็นธรรมชาติ ดูออกเลยว่าเขารักหลานคนนี้เหมือนลูกในไส้ และความตั้งใจในการดูแลไออุ่นทำให้เขาดูน่ารักขึ้นอีกสองขีด

“แม่มาแล้วไออุ่น” หญิงสาวปรอดเข้าไปกอดร่างเล็กป้อมของเด็กหญิงในชุดคนใช้ลายการ์ตูนน่ารัก ซึ่งทางโรงพยาบาลจัดทำขึ้นเป็นพิเศษสำหรับคนไข้เด็ก

“คุณแม่มาหาไออุ่นแล้ว” เด็กหญิงยืมทั้งน้ำตาแล้วกอดคนที่เธอร้องไห้มาหลายชั่วโง่งไว้แน่นราวกับกลัวว่าแม่จะหายตัวไปอีก “คุณแม่อย่าหนีไออุ่นไปอีกนะคะ”

“แม่ไม่ได้หนีหนูไปไหนลูก แม่ไปทำงานมาแป๊บเดียวเอง” อลิษาเช็ดน้ำตาที่แก้มใสที่แดงแฉะเพราะพิษไข้ของเด็กน้อยแล้วลูบที่หน้าผากเธอเบาๆ “ไม่ร้องไห้แล้วนะคะคนเก่ง”

“ค่า...คุณแม่อยู่กับไออุ่น ไออุ่นไม่ร้องไห้แล้ว”

“เก่งมากค่ะ”

ศรียากรมองสองแม่ลูกกอดกันกลมแล้วแอบระบายลมหายใจอย่างโล่งอกที่เห็นไออุ่นสงบลง เขาไม่ชอบผู้หญิงคนนี้ก็จริง แต่ก็ต้องยอมรับว่าเธอมีความสำคัญต่อหัวใจดวงน้อยของไออุ่นมาก และถึงแม้ว่าเขาจะไม่อยากให้เธอเข้าไปใกล้ไออุ่น แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าลูกต้องการแม่

“หมอบอกว่าไออุ่นเป็นยังไงบ้าง” อลิษาหันมาถามศรียากร ทั้งที่วงแขนยังโอบร่างเล็กป้อมไว้แนบอกอย่างปลอดภัยอยู่

“เป็นไข้หวัดใหญ่” เขาตอบอย่างไม่สบายใจนัก “ผมกำลัง

พยายามป้อนโจ๊กให้แก จะได้ป้อนยา ถ้าแกไม่ยอมทานข้าวทานยา
หมอคงต้องฉีดยาให้”

“ไออุ่นไม่ฉีดยา” เด็กหญิงชูกหน้าเข้าหาอกแม่เมื่อได้ยินคำว่า
‘ฉีดยา’ ที่เธอกลัวนักหนา

“ถ้าไม่ยอมฉีดยาก็ต้องทานข้าวทานยานะคะ” อลิ๋น่ายื่นมือ
ไปขอชามโจ๊กจากคิรากร “แม่ป้อนนะ”

ไออุ่นอดอดเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ยอมให้อลิ๋น่ายป้อนแต่โดย
ดี แต่กินไปได้แค่สามสี่คำก็อาเจียนออกมาจนเป็นนเสื้อผ้าทั้งของ
ตัวเองและอลิ๋นา

คิรากรรีบยกถังขยะข้างเตียงขึ้นมารองอาเจียนลูกที่พุ่งออก
มาอีกรอบแล้วช่วยลูบหลังให้ ส่วนอลิ๋นาก็รีบหยิบทิชชูมาเช็ดปาก
และเช็ดเสื้อผ้าให้เด็กน้อยอย่างไม่รังเกียจและไม่บ่นสักคำที่ไออุ่นทำ
เธอเลอะเทอะไปทั้งตัว

“คุณเรียกพยาบาลเข้ามาดูลูกซิ” อลิ๋น่ายื่นมาบอกคิรากร
หน้าตาตื่น เพราะความไม่เคยเลี้ยงเด็กทำให้เธอไม่รู้จะรับมือกับ
สถานการณ์แบบนี้ยังไง

“แกแค่อาเจียน เช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้ก็โอเคแล้ว” คุณพ่อ
เลี้ยงเดี่ยวจำเป็นที่เลี้ยงลูกด้วยตัวคนเดียวมาตลอดเข้าใจธรรมชาติ
ของเด็กป่วยดี

“แน่นอน” อลิ๋นากล่าวอย่างไม่วางใจ

“ผมอยู่กับไออุ่นมากกว่าคุณ ผมเข้าใจธรรมชาติของแกดี”
เขาตำหนิเธอด้วยสายตาอีกแล้ว “ถอยไป ผมจะเช็ดตัวให้ลูก”

“ฉันทำให้แกเอง”

“ทำเป็นเหร” ชายหนุ่มถามอย่างดูแคลน

“ก็ไม่ได้ยากปะ?” เธอสวนกลับอย่างยียวน

“ถ้าทำลูกผมเจ็บ ผมเอาเรื่องคุณแน่”

“ลูกฉันเหมือนกัน ใครจะทำให้ลูกเจ็บ” อลีนามองเขาตาเขียว แล้วหันมายิ้มหวานกับเด็กน้อยที่นั่งหน้าจอยมองพ่อกับแม่เถียงกัน “แม่จะเช็ดตัวเปลี่ยนเสื้อผ้าให้หนูเองนะ”

“เดี๋ยวผมไปเอาน้ำอุ่นกับผ้าเช็ดตัวมาให้”

ศิริกรเดินหายเข้าไปในห้องน้ำครู่หนึ่งแล้วกลับออกมาพร้อม กระละมังพลาสติกใบเล็กที่ใส่น้ำอุ่นและผ้าขนหนูผืนเล็กสำหรับ เช็ดตัวเด็กมาวางไว้ให้ที่ปลายเตียง จากนั้นเดินไปหยิบเสื้อผ้าชุด ใหม่ของไออุ่นจากในตู้มาเตรียมไว้ให้

ชายหนุ่มยิ้มมองอลีนาเช็ดตัวให้ลูกสาวเขาอย่างใกล้ชิด เพราะไม่ไว้ใจว่าแม่อายุเธอจะดูแลลูกได้ แต่เธอกลับทำได้ดีกว่าที่ เขาคิดไว้มาก เธอเช็ดตัวให้ไออุ่นอย่างอ่อนโยน ทุกสัมผัสที่แตะลง บนผิวเนื้อบอบบางของเด็กน้อยนั้นแผ่วเบาเหลือเกิน อีกทั้งเธอยัง ชวนเด็กป่วยคุยจนหัวเราะเสียงใสได้อย่างไม่น่าเชื่ออีกด้วย

หลังจากอลีนาทำให้ศิริกรวางใจได้ในระดับหนึ่ง เขาก็ขอตัว ลงไปข้างล่าง แล้วกลับขึ้นมาพร้อมชุดออกกำลังกายของตัวเองที่มี ติดรถอยู่เสมอเมื่อมีเวลาแวะเข้าฟิตเนส

“เปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนสิ”

หญิงสาวมองเสื้อผ้าที่ถูกยื่นมาตรงหน้าแบบงงๆ

“ชุดออกกำลังกายของผมเอง”

อลีนามองเสื้อผ้าของเขาอย่างลังเลใจ ยังไม่กล้ารับมา

“ผมให้เลย ไม่ได้ให้ยืม เพราะถ้าคุณใส่แล้ว ผมก็คงไม่ใส่อีก”

เขาบอกให้นั่งทำให้คนฟังงุนงง

“รังเกียจฉัน แล้วไม่คิดว่าฉันจะรังเกียจคุณบ้างหรือไง”

“หรือคุณจะใส่เสื้อผ้าเพื่อนอ้วนเดินไปเดินมาทั้งวัน” เขาย้อน

ถามพลางจ้องอกเสื้อที่เต็มไปด้วยคราบอาเจียนของไออุ่น

“มองอะไร” อลิณารีบยกมือขึ้นกอดอกปกปิดทรวงอก

“ผมมองเสื้อที่เปื้อนอ้วกของคุณ ไม่ได้มองอะไรแบบๆ ที่อยู่ใต้เสื้ออย่างที่คุณกำลังคิดหรอกน่า” ว่าแล้วเขาก็จับชุดออกกำลังกายยัดใส่มือเธอ “ไปเปลี่ยนเสื้อผ้า เหม็นไปทั่วห้องแล้ว”

อลิณabethน้ำใส่คนที่บังอาจมาว่าหน้าอกไซซ์ 36B ของแท้ม่าให้มาที่เธอภูมิไจนักหนาว่าเป็น ‘อะไรแบบๆ’ ก่อนจะสะบัดหน้าเดินหนีเข้าห้องน้ำ

หญิงสาวหายเข้าไปในห้องน้ำพักใหญ่แล้วกลับออกมาในชุดออกกำลังกายผู้ชาย เสื้อของคิรกรนั้นตัวใหญ่มาก ใส่แล้วหลวมโคร่งชายเสื้อคลุมถึงกลางสะโพก แขนยาวเลยข้อศอก กางเกงขาสั้นสำหรับผู้ชายตัวโตก็ยาวเลยเข่าเธอลงไปจนเกือบครึ่งแข้ง แต่ก็โชคดีที่เป็นแบบเอวยางยืดและมีเชือกผูกอีกชั้นจึงไม่มีปัญหาในการสวม

“ทำอะไร” อลิณาถามเสียงขุ่นเมื่อเห็นคิรกรที่เพิ่งบ่อนยาให้ไออุ่นเสร็จจมองมาที่เธอแล้วพยายามกลั้นน้ำอย่างเต็มที่ แต่เห็นแล้วก็ไม่อยากเชื่อว่าอิตาลีงหน้าดูคนนี้จะขี้มเป็นด้วย

“ขอบคุณ” เขาตอบตามตรง “คุณใส่ชุดแบบนี้กับรองเท้าแบบนี้แล้วเหมือนเด็กกะโปโลที่แอบเอารองเท้าส้นสูงของแม่ม่าใส่เล่นเลย”

“ไม่ต้องมาแซวฉันเลย” หญิงสาวแยกเขี้ยวใส่แล้วเดินไปนั่งที่โซฟา ก่อนจะถอดรองเท้าส้นสูงออก ตั้งใจว่าจะเดินเท้าเปล่าเพราะในห้องก็ไม่ได้สกปรกอะไร

“ในตู้มีสลิปเปอร์” เขาบอกขณะที่จับไออุ่นให้ล้มตัวลงนอนแล้วห่มผ้าให้

อลิณาเดินไปหยิบสลิปเปอร์มาสวมตามที่เขาบอกแล้วลาก

แก้อืมานั่งข้างเตียงของไออุ่น โดยพยายามไม่สนใจสายตาล้อเลียน
ของชายหนุ่มที่นั่งอยู่อีกฝั่งของเตียง

“นอนนะคะคนเก่ง ตื่นมาหนูก็จะดีขึ้น” เธออุ้มผมเล็กน้อย
อย่างรักใคร่

“ไออุ่นไม่อยากหลับ เดี่ยวคุณแม่หายไปอีก”

“แม่จะอยู่กับหนูตรงนี้ ไม่หายไปไหนแล้วค่ะ” อลิษาเอื้อมมือ
ไปกุมมือเล็กไว้ให้เด็กป่วยสบายใจ “ถ้าไม่เชื่อไออุ่นก็จับมือแม่ไว้
นะคะ”

ไออุ่นบีบมืออลิษาไว้แน่นจนหญิงสาวรับรู้ได้ว่าเด็กน้อยกลัว
เธอจะหายไปมากแค่ไหน

ปลอบกันอยู่พักใหญ่กว่าไออุ่นจะยอมหลับ และทันใดนั้น
ท่ามกลางความเงียบเชียบของห้องพักคนไข้อันกว้างขวางก็มีเสียง
โครกครากดังขึ้น คิรากรที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเงยหน้าขึ้นมองสบตากับ
อลิษาทันที

“เสียงห้องคุณร้องหรือเสียงกดชักโครก” เขาถามหน้าตาย แต่
นัยน์ตาดำวาวมีแววกวบนประสาทอย่างโจ่งแจ้ง

“โหย...นั่นปากเธอที่พูด” หญิงสาวกัดฟันว่าเสียงเบา เพราะ
กลัวไออุ่นจะตื่น

“หิวใช่ไหม” เขาถามหน้านิ่งโดยไม่สนใจท่าทีฟึดฟัดของเธอ

“ใส่จะขาดอยู่แล้ว ตั้งแต่เช้ายังไม่ได้กินอะไรเลย”

คิรากรเหลือบมองเวลาที่นาฬิกาหรรษาหลายแสนที่ซอมีอ
จึงเห็นว่าเกือบบ่ายสองแล้ว “เดี๋ยวผมสั่งอะไรมาให้คุณกิน กินเสร็จแล้ว
เรามีเรื่องต้องคุยกันอย่างจริงจัง”

“เรื่องอะไร”

“ผมคิดว่า...ผมต้องการคุณ”

คำพูดสั้นๆ ของเขาทำให้สึนามิวิ่งไปเหมือนโดนหมัดน็อก หญิงสาวแปลความหมายของเขาไม่ออก แต่การที่อยู่ที่ ชายมาพูดแบบนี้ก็คงคิดเป็นอย่างอื่นไม่ได้นอกจาก ‘เรื่องอย่างว่า’